

MOOD × ROMAAN × FILM × SPORT × MAJAPIDAMINE
KÄSITÖÖ × KODUSISUSTUS × AIANDUS × LASTENURK

35
SENTI

MÄRTS 1935

Maaret

3

NATSTE JA KODUDE KUUKIRI

KEVADHOOAJAKS

MOODSAID KLEIDI-, COMPLET- JA VOODRI-RIIDEID

KIRJUID TRÜKK-RIIDEID

PARIMAIK COTTON-SUKKI, MUSTRILISI SOKKE

SUURES VALIKUS IGASUGU PITSE JA PAELU

ELEGANTSEID SUPELTRIKOOSID, VÕIMLEMISE JA SPORDIKOSTÜME NING TRIKOO-PESU JNE.

VALMISTAB

A. O. KILGAS

VABRIK: TALLINN, VOLTA 3.

*Iga ema valmistab
suurt rõõmu oma lapsele* tellides temale

LASTELEHE

„Lasteleht“ ilmub iga kuu ja sisaldab eneses mitmekesist lugemismaterjali, rohkest pilte jne.

«Lastelehte» saab tellida iga postkontori ja «Postimehe» tellimiste vastuvõtjate kaudu üle maa.

„Lastelehe“ tellimise hinnad:

aastakäik . . . . . Kr. 1.80

1/2 aastat . . . . . „ 0.90

1 kuu . . . . . 15 senti

Peakontor:

Tartus, Ülikooli t. 21/23, telefon 80, toimetuse telefon 1-86

TELLIGE VEEL TÄNA OMA LEMMIKULE „LASTELEHT“

Maret

NAISTE JA KODUDE KUUKIRI

MARIE UNDER

K E V A D

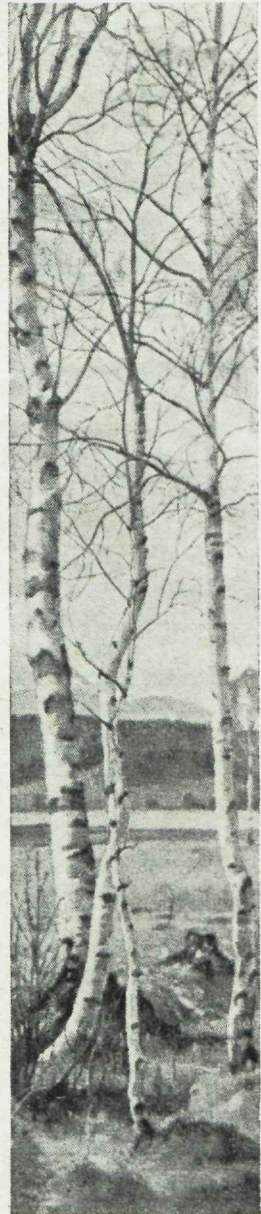
EI AMMU NÄINUD MA NII PALJU PÄIKEST!
TA VOOLAB AKNAST TUPPA NAGU KULDNE VIIN
JA PURJU PANEB MIND, KES KAUA PAASTUSIN,
NING MINU LAPSE SASIPÄÄKEST VÄIKEST.

KÕIK TUBA SOOJEM, ILUSAM SEST LÄIKEST:
KUIS LÕHNAVAD HÜATSINDID LILLAD LAUAL SIIN
JA HALLID PAJUKASSID, MIS MA KORJASIN —
EI AMMU, AMMU POLND NII PALJU PÄIKEST!

JA ÕITEST KOLLASTEST NING PUNASTEST
JA LIBLIKATEST VALGEIST, KIRJUDEST
LAPS SÄRASILMIL HAKKAB UNISTAMA —

NING PALJA JALU ROHUS JOOKSMISEST
NING LAIAST MEREST SINI-SINISEST,
SEST KÕIGEST — MINA KA, JAH, MINA KA NIISAMA.

KOGUST „EELÕITSENG“.

Härra on nii väsinud ja haige

1.

Härra Krumski, kes muuseas varsti eestistab oma nime Tuulelaks tuli ametist koju. Kella kümnest kaheni vahetpidamata väljas olla on arusaadavalt äärmiselt väsitav töö ja nii olidki härra Krumski esimesed sõnad:

„Oijäh, olen väsinud nii et kohe...“

Proua, üpris virk ja viisakas abikaasa, kes hommiku kella seitsmest oli mässanud nelja lapse ja majapidamisega, aitas oma äravaevatud mehekesel pinsaku seljast, sopsutas pehme kodujaki selle asemele ja tõi tuhvliid magamistoast.

Härra Krumski nägu tõmbus veel rohkem vaeva täis.

„Ma ei tea...“ sõnas ta, „aga siit pahemast ristluust pistab niisugust valu, et... See on vist sellest igavesest istumisest laua taga. Sa muidugi seda ei mõista, sul pole ju muud, kui lippa aga ringi ja jaluta mööda tube. Aga vaat, kui peaksid...“

Ja härra oigas päris raskesti.

Mille järele jatkas sedaviisi:

„Ka südame all pole nagu päris korras. Nagu pistaks või ei tea, mis asi see on. Kõik muidugi sellest igavesest istumisest, igapäev, hommikust õhtuni. Aga kuhu sa pääsed...“

Järgnes üks äärmiselt raske ohkamine.

Ja siis rõhutati veelkordselt:

„Jah, kuhu sa pääsed...“

Lõunalauas laskis härra Krumski end teenida ja poputada, nagu haige kunagi. Sõi kõhu täis (ja kuidas veel!), oiatas siis veidi, sõnas, et need rasvased toidud ta vist kord hauda viivad ja et magustoit on niisugune, et põrgu teda võtaks ja kõbis siis vaevatuna voodi sirukile.

Seal pani sigari kui aampalgi suhu, võttis värske ajalehe ja varsti oli terve tuba paksu tossu ning veel paksemat norskamist täis.

2.

Paari tunni pärast tõusis härra Krumski üles, pörutas üle läve naisele, et mis asja need lapsed siin ometi kogu aeg möirgavad, ei saa seda minutitki puhata.

Käratas ära, pani siis riide ja lahkus väga tusaselt. Kõndis kohvikusse, mõne sõbra poole või vahel (õigemini: õige tihti) ka kuhugi mujale, rääkis anekdoote, müristas naerda, kepsutas sageli tantsugi, ja mässas sedaviisi nii kaua, kui passis.

Vahel armastas ta tarku arutlusi pidada ja neil korral oli ta jutt enamasti niisugune:

„Jah, on häda nende naistega. Teha neil midagi ei ole, aga ilmast ilma ühed hädad ja valud üksteise otsa. Sina aga muudkui rühma tööd päevad läbi ja keegi ei küsi, kas su tervis vastu peab või ei pea. Aga kuhu sa pääsed...“

Ohkas ja kordas:

„Jah, kuhu sa saatuse käest pääsed...“

Õhtul (või ka öösel, kuidas juhtus) koju jõudes, oli ta muidugi hirmsasti väsinud, ristluis oli kibe valu, südame all pistis ja pea huugas. Siis toodi kummeliteed, tulist piima, mett ja muid sääraseid asju, kuni lõppeks magus uni päästis vaese vaevatu ning koormatu piinavate valude käest.

3.

Nii läks see päevast päeva.

Vahel raskemalt, vahel kergemalt. Kuidas oli parajasti tuju.

Siis ühel päeval mõtles proua Krumski midagi ja kui õnetu abikaasa lõunaks koju jõudis, oli proual rätik ümber pea ja hädine valu suunurgis.

„Pea lõhub...“ sosistas ta.

Härra Krumski ei pööranud sellele tähelepanu, jäi ootama, kunas pinsak seljast ära võetakse. Kui seda aga ei juhtunud, siis urises tasakesi ja tegi ise selle töö.

Lõunalaual oli proua äärmiselt piinatud, võttis vaevu paar lusikatäit suppi ja heitis pikali. Härra urises, pomises, torises ja, kõhu täis söönud, pani sigari tossama.

„Ära tee seda koledat vingu, pea lõhub, mis hirmus,“ pirises proua.

„Eeh, põrgu...“ porises härra ja läks teise tuppa.

Nii oli teisel päeval, kolmandal, neljandal, viiendal...

Ja kuuendal vaatles härra Krumski oma naist tähelepanelikult, kortsutas murelikult kulmu ning sõnas:

„Sa oled vist haige?“

„Ma ei tea, mis see on... nii hirmsasti väsinud, pea põleb, süda puperdab. Jah, eks ta mõju: juba üle kümne aasta iga päev varahommikust kuni hilisõhtuni püstijalu, kõik käed tööd täis... Aga kuhu sa pääsed...“

„Hm...“ ütles härra Krumski. „Vaat, kus...“

Mõtles siis tükk aega ja sõnas päris endamisi:

„Hm...“

Seks õhtupoolikuks jäi härra koju, tõi apteegist arnikat ning palderjani, õiendas lastega ja õhtul söötis abikaasale mett. Ei olnud oma ristluist juttugi...

Nii sündis see sel päeval, teisel päeval, kolmandal, neljandal, viiendal...

Kuuendal sõnas proua Krumski:

„Sa, Aadolhv, enam haige polegi?“

„Jah, päris hea juba kohe... Noh, minusugune mees, kaua siis ikka...“

Siis naeratas proua Krumski:

„Minagi olen siis päris terve!“

Kargas püsti, naeris rõõmsalt ja hakkas uue hooga talitama.

Pole kindel, kas härra Krumski mõistis, milles kogu see näitemäng seis, kuid sellest päevast alates oli ta kõige tervemate ristluudega mees maailmas. Ja pinsaku võttis alati ise seljast ära.

August Strindbergi abielud

Mispärast ei valinud Strindberg, kui vaba kirjanik ja teadlane, vabaarmastuse teed? Mispärast sundis temas alalõpmata see „midagi“ oma tunnete legaliseerimisele? Võib olla seisis põhjus selles, et ta oli neis kodanlikes vaateis üles kasvanud, mis seitsmekümnendail aastail ei lubanud vabaarmastust, milline teguviis oli sel ajal loomuvastane ja sündmatu nähe. Ta oleks võinud ju elada ka naisteta, nagu Nietzsche, keda ta imetles! Aga just see oli tal võimatuim kõigist. Teda sidus alati midagi kodu ja lapse külge — ainult et ta igatsused lõppesid traagiliselt.

Siinjuures hoidutagu arvamisest, nagu oleks Strindbergi abielud koosnenud ainult katkestamatuist seeriaist dramaatilistest stseenest. Ei tohi vahetada ära abieludraamasid — abieluga. Strindbergi esimese abielu esimesed aastad olid täis päikest ja õnne. Ta teosed olid menukad, ta maailmavaated rõõmsad ja pilvita. Viimast teame seda kindlamini, kui mõne aja eest ilmus raamat ta esimese naise üle, kirjutatud ta esimese lapse, Karin Smirnoffi poolt.

Kes oli see naine, kes kõikidest teistest naistest kõige suurema mõju talle avaldas, kellega ta, hoolimata kõigist võitlusist, ligi 15 aastat koos elas ja kellele ta loorberipärja hauda saatis? Saame meie võõrad, eemalseisjad, kunagi heita pilku siia hingesügavusse? Igäüks kannab oma saladust läbi elu ning me võime enesele igast inimesest luua ainult umbkaudse pildi. See naine oli Siri von Essen, põlvnes rootsi-soome aadlist, kasvas üles Soomes, oli musikaalne, kirjutas kirju lilled ja kevade üle, armus ruttu ja unustas veel rutem. Kui suri isa, siis läks ema tütreaga Stockholmi. Siin paistis Siri silma. Ta tantsis hästi, oli graatsiline ja lõbus. Teda kosisid paljud. Õnnelikuim nende seast oli ohvitser Wrangel, kel oli ilus välimus, kuid intelligentsus mitte väga suur. Siris elas igatsus lava järele, ent ohvitseri abikaasana oli tal see tee suletud. Seal kohtus ta noore, kuid juba nimeka kirjaniku — Strindbergiga ning ei kestnud kaua, kuni vastastikune külgetõmbejõud ei olnud enam taltsutatav, olgugi et mõlemad õiglaselt selle vastu võidelda püüdsid. Ohvitser oli vahepeal hakanud huvi tundma oma noore täditütre vastu. Strindberg ja Siri von Essen kirjutasid teineteisele kirju, millised nüüd on avalikkuse ette toodud ning mis on tähtsamaid dokumente arusaamiseks Strindbergi armastuse tunnetest. Ta kirjades peegeldub haruldane armastus, kirg, mis ei kohku ühegi väljenduse eest tagasi. Siri tasub ta hingelist armastust joovastavais sõnuseis, aga — — — igatsus lava järele suureneb temas üha päev-päevalt. See on tung vabaduse, tung tegevuse järele. On väga võimalik ka, et teda haaras kaasa tollal asetleidev elav naisliikumine.

1876. a. kevadel kirjutab Siri:

„Mu armsam — mu ainsam sõber — vend — kihlatu — või kuidas sind nimetama peab — seda ei tea ma. Praegu olen ometi niikaugele jõudnud, et lahkumineku minu ja Gustavi vahel on otsustatud. See on nii imelik, kõik mälestused purune-

vad, kõik sidemed rebenevad ning ilma otsust pean mina kandma — teda süütult kandma — see on siiski lohutus.“

Ja Strindberg vastab:

„Kui ma kirjutan, siis tahan olla suur, lase mind nüüd aga olla Sinu väike laps, Sa ei tea kui armas Sa mulle oled. Nagu ema, nagu õde — kõik mis Sa tahad, ainult mitte üksi armastatu. Lase mind olla Sinu laps ja ära hülga mind sellepärast.

Tead Sa, mis ma eile õhtul tegin. Sa muutud õnnetuks, kui seda teada saad. Ma palusin Sinu eest! Jumala või Jehoova, ma ei tea isegi, kelle poole, ainult kellegi poole, kes tugevam oli kui mina! Mitte mina pole tugev! Kes on seda öelnud?! Aga Sina! Ma nutan, kui Sa oled ära!“

Hoolimata ema vastuolust, järgnes lahkumine ja Siri läks lavale. Ta edu viis teda riigiteatrisse. Neli aastat pühendas ta end kunstile ning lahkus ainult Strindbergi tungivate palvete peale. Siri kehastas mitmesuguseid Strindbergi poolt tema jaoks kirjutatud kujusid. Takistuseks oli vaid see, et ta sünnitas selle aja jooksul mitu last. Pidi olema suur võitlus kunsti ja armastuse vahel. Ta aimas ühtlasi, et neile neljale õnnelikule aastale ei järgne enam teisi nende sarnaseid ning vastu- tahtmist reisis ta perekonnaga kaasa välismaale. Strindberg oli silmnähtavalt muutunud närvilisemaks, lisaks kõigile veel rahapuudus. Nad ei olnud kumbki kuigi suured kokkuhoidjad. Keegi sõbranna, kes külastas Strindbergi välismaal, kirjeldas Sirit tabava ütelsega: Siri ei olevat üldse majapidamiseks loodud.

Siri kannatas Strindbergi irriteerivate vaadete pärast väga, kuni lõpuks kaotas lugupidamise tema vastu. Sirile ei meeldinud Strindbergi sotsialism, veel vähem ta Nietzscheanism, mis viimase viha naiste vastu aiva tõstis.

Millest selline viha? Ja — ka siin mängisid kaasa sotsiaalsed küsimused. Kirjanik leidis, et maailm kui ka kirjanikud, nagu Ibsen ja Björnson, tegelesid liig palju naistega ja naisküsimustega ja jätsid mehe hoopis tahaplaanile. Ta meeleolu muutus väga teravaks naiste vastu. Tema, kes oma romantilises draamades välja astus naise kui abikaasa ja kui ema eest, väljendas end nüüd väga ägedalt ja jämedalt viimaste suhtes, haavas sealjuures isegi oma enese naist. Siin oleks Siri pidanud teda mõjustama, talle juhatama teed tagasi, kuid ta ei omanud seda ammutatud jõudu, mis oli Björnsoni või Jonas Lies'i naisel. Ka Siri ise oli närviline ja habras olend, mis üldiselt ei olnud Strindbergi maitse. Kuid Sirit lahkuda, seda ta veel ei suutnud, võib olla seisis põhjus erootilises sidemeis.

1887. a. asus Strindbergi perekond Kopenhaageni. Keegi rootsi kirjanik jutustab kohtamisest Strindbergiga: „Istusime restoranis. Seal läbis toa keegi blondjuukseline, pikakasuline, kõhn daam. Talle järgnes kolm last ning teenija. Strindberg sõi rahulikult edasi, silmi pilgutamata. Muutusin uudishimulikuks ja asetasin süütu, tema arvates taktitu küsimuse:

Maskeraadil.

„Tahaksin teada, kes see oli?“

Strindberg vastas kuivalt: „See oli minu naine.“

Kirjanik ei teadnud, et Strindberg tahtis oma naist karistada sellega, et ta teda inkognitseeris.

Sirit haaras Kopenhaagenis määratu tegevusiha. Ta tahtis nii meeeldi mängida Strindbergi uutes abieludraamadest peatsi. See soov luhtus. Mõne aasta pärast läksid nad lahku.

Strindberg rippus aga siiski veel Siri küljes, seda tõendavad ta kirjad, mida saatis 1889 a. Stockholmist, kutsudes viimast lastega tagasi enese juure. Siri keeldus ning läks koos oma kolme lapsega Soome. Ent sealjuures ei suutnud ta kunagi unustada Strindbergi, ta armastas viimast väga, kuid ei mõistnud teda. Strindberg kirjutas talle, et ta ei võivat kunagi enam abielluda ning on väga võimalik, et ta ka uskus sellesse heroilisesse mõttesse, kuid saatus otsustas teisiti.

Üheksakümnendate aastate alul hakkas temas jälle loitma igatsusetuli armastuse järele. Seekord oli ta armastatu Frida Uhl, kellegi tuntud kriitiku tütar Viinis. Frida oli maaliija.

„Täiesti uus tüüp minu elus, pehme, täiuslik, tume! Ja milline üleannetu, kelm!“

Kas oli ta tõesti uus tüüp? Kas ei otsi mees, enese teadmata, alati sama tüüpi? Frida oli väga elav ja graatsiline, nagu kunagi viinitar. Ta sarnas esimesele naisele... Selle abielu üle ei ole palju kirjutatud. Frida Uhl nägi oma mehes mitte üksi kirjanikku, vaid ka teadlast. Kuid siiski oli Strindbergi teine abielu juba algusest peale määratud surmale. Ta närvilikkus, armukadeduse hullustused suurenesid üha. Ka muutusid rahaküsimused katastroofilisiks. Frida tegi kõik, mis ta võimuses oli, ta armastas teda ka veel siis, kui nad olid juba lahku läinud.

Aeg veeres. Kirjaniku poolt ilmus rida teo-

seid, teiste seas ka „Damaskusesse“, „Unenõmäng“ jne. Kuni kerkis ta silmapiirile uus naine — Harriet Bosse. Harriet oli norralanna, näitlejanna Stockholmis ning poole noorem Strindbergist. Ta olemuses oli midagi vaikset, arglikku. 1900 a. lõpus mängis ta draamas „Damaskusesse“ peaosas ning saavutas menu. Samuti teistes draamadest.

Aastal 1901 abiellusid nad, järgmisel aastal sündis neile tütar Anne-Marie ning 1904 a. oktoobris oli lahutus juba läbi.

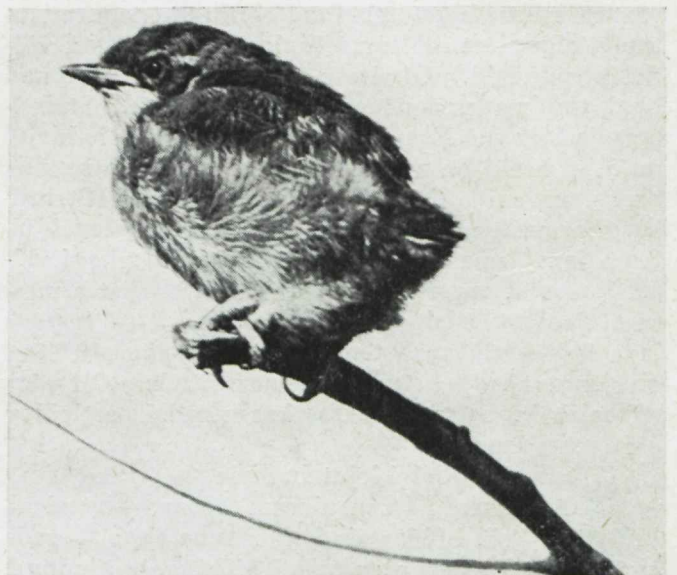
Mida võis see 23. aastane noor kunstnik tunda viiekümne aastase mehe juures? Võib olla imetlust, kaastundmust ja midagi, mida võttis armastusena. — —

Kõigist naistest, keda Strindberg on armastanud, on Harriet Bosse kõige mõistatuslikum. Strindberg oli temast veel pärast lahutustki huvitatud — ta elust ja kavatsusist ning kirjutas talle väga ilusaid kirju. Harriet vastas talle samal viisil. Kuid siis, ühel sisemiselt heitluse tunnil mõtleb ta, et ka Harriet on läinud üle ta vaenlaste sekka.

*

Kirjaniku eluaastad lähenesid viiekümne keelele. Ja veel ikka — — kui Strindberg asutas 1907. aastal oma teatri Stockholmi, siis õppis ta tundma 19. aastast maalijat — Fanny Falkneri. See oli ta viimane armastus... Fanny sai Strindbergi sekretäriks. Kirjanik tõi talle vastu samasugust ebaharilikku segu armastusest ja umbusaldusest, nagu teistelegi eelkäijatele. Ta avaldas soovi kihluda ning kinkis esialgu pärliga sõrmuse. Varsti peale seda ühe paari pruuni ja rohelist triipu sportsukki... Ta hoolitses Fanny kui ka selle õdede ja vendade eest nagu isa. Ent Fanny ei suutnud astuda otsustavat sammu, ta tundis liig teravalt seda suurt vanuse vahet, teda hirmutas mõte, elada üksi koos Strindbergiga, nagu kloostris. Ta keeldus...

Strindberg otsis ikka ja alati üht ning sama naist, otsis ideaali, jumalannat, ent leidis alati — karmi tõelikkuse.

Küllalt vilu.

Meie
perekondade

väikesi
käskijaid

VIIVE, linna tervishoiuarsti dr. S. Lind'i tütar.

MEEME, Rahukohtu pristavi
M. Raamat'u poeg.

Kirjanik Juh. Jaik'i tütar ILO-REET emaga.

JUHAN, kirjanik M. Jürna poeg.

MÄRT, taluomanik
Th. Jüriado poeg.

MARI-ANN, skulptor A. Starkopf'i
tütar.

SIRJE-LILL, raadio-onu
Felix Moor'i tütar.

Siidamete-mäng

ROMAAN

Katrin Holland

Eelmise osa kokkuvõte: Clemens Kerkhofen oli maailmakuulus klaverikunstnik ja veetis suurema osa oma elust suurlinnades. Ta rändas oma teenija Martin Geyeriga New-Yorkist Londoni, kus esines klaverikontserdiga Albert Hallis. Londonis kuuleb ta juhuslikult ühest majast mööda sammudes viiulimängu ja see meeldib talle niivõrd, et saadab teisel päeval Martini mängijat otsima. Viiuldajaks osutub keegi prl. Ridley, kes sel hetkel, kui Martin sinna jõuab, on vannis ja ei lase meest sisse.

Martin pöördubki selle sõnumiga Kerkhofeni juurde tagasi. Prl. Ridley on vaene tüdruk, kes on pärandanud oma muusikaande surnud isalt. Ka ema on tal aastate eest surnud.

Samal õhtul eksib Clemens Kerkhofen veel kord sellesse tänavasse ja koputab prl. Ridley uksele. Nüüd lastakse ta sisse ja pakutakse kohvi. Nad jutlevad kaua. Prl. Johanna Ridley mängib viiulit. Kerkhofen on sellest nii vaimustatud, et lükkab kojusõidu oma naise Babetti mõisa prl. Ridley pärast edasi. Ta kutsub preili oma kontserdile.

Johanna, toetunud mõlema käsi toolileeni punasele sametile, must, ilus pea kummardunud ristamisega pandud kätele, arvas, et ta südame äge peksmine pidi olema kuulda ka kõige kaugemasse saalinurka. Meeleline nõrkus valdas teda nii, et ta sulges silmad. Vaid ajuti tõstis ta rasked, võlvitud laud ja vaatas kahtlevalt, et inimesi trügis veel ikka avatud uksist omi kohile, ja et polnud veel aeg saabunud alguseks.

„On tulnud.“ sõnas Martin lühidalt. Clemens naeratles: „Tahaksin ta'ga vaheajal rääkida.“ Siis astus ta väikese, ümmarguse augu juure ja silmitses Johannat. Teda valdas imelik tunne. Talle näis esmakordselt elus, et ta ei mänginud suurele publikule, vaid ainult üheleainsamale inimesele. Harjumatu, peaaegu ägeda viiepega andis ta algamiseks märku, ja kogu õhtu ei lahkunud temast see kummaline, võidurikas rahuldustunne.

Ei Martin, veel vähem tema orkestrandid, ega ükski neist sadadest inimesist, kes kuulasid harda vaikusega Bachi, ei märganud tema erutust. Ainult Johanna, unustades kõik enda ümber, tundis, „ta mängib minule“. Ta tahab mind veenda, et tasub võidelda, töötada ja mitte väsida! Ja peaaegu alandlikult tõotas ta endale täita nüüdsest alates olukorra kiuste lapsena isale antud lubadus.

Martin äratas unistaja tema mõtteist. „Professor tahab teiega rääkida, preili Ridley!“

Johanna tõusis ja ei vaadanud talle otsa, Martin aga vaatles teda, uudishimulikult, uurivalt, põhjalikult.

„Nüüd te siis olete siiski siin,“ sõnas ta viimaks ja avas näitelavale viiva ukse. „Oleksite võinud tookord mullegi avada.“

Neiu vaatas talle otsa ja ehmus tema silmade väiksest sinast. Johanna ei vastanud. Ta noogutas vaid. Clemens oli oma toas. Tema ümber seisis palju inimesi. Mehi, kes jõid sekki, noori tüdrukuid, kes palusid autogrammi, poisikesi, kes tõid lilli, klaase ja uusi pudeleid. Pildistajaid, ajakirjanikke ja kaks-kolm tema sõpra. Üsna taga aga, pahemal nurgas, seisis lord Cornwell, Frances Cornwell, üks suuremaid muusika mätseene, kes kinkis sellele kunstile iga aasta suuri summe. Äri-mehe seisukohalt vaadeldes oli Clemens Kerkhofen haruldaselt saamatu, kuid tema isiklik šarm, tema lihtsus, tõi talle sageli väärtuslikemaid sidemeid kui oleks seda saavutanud nii mõnigi osav impresario. Ta ei olnud, — lubades Johannale võimaldada kontserti, — sugugi teadlik, kuidas ta saab sellega hakkama, ja nüüd pööras juhus viimasel silmapilgul tema mõtteid Cornwellile. Babett väitis, Clemensi kogu elu koosnevat ikka õnnelikust juhusist.

„Tere õhtust,“ sõnas Johanna, ja ta hele, mahe hääldus irdus teiste lärmitsejate kõnevoolest. Alles, kui Kerkhofen pöördus tema poole, ta käest haaras ja väikesesse ringi tõmbas, pöördusid kogu silmad sellele väikesele juurdetulijale.

„Kas tohin teile esitleda Johanna Ridley'd,“ sõnas Kerkhofen ja Johanna teadis sel silmapilgul, et tema nimi ei olnud enam tundmatu. Ta vaatas Kerkhofenile tänulikult ja õnnelikult otsa ning vaikus.

Clemens, tahtes avaldada talle suure uudise, — selle liialt kiiresti õnnestunud üllatuse — alles einel kahekesi olles, ei suutnud ennast korraga enam valitseda.

„Preili Ridley,“ sõnas ta ja pidades Johannat hoolega silmas, „mängib homme lord Cornwelli häätegeval ballil.“

Johannal ei jäänud mahti end koguda. Ajakirjanikud kujundasid tema ümber sõõri, küsitlesid teda, kui vana ta on, kust ta tuleb, mis ta on teinud seni, tahtsid teada kuupäevi ja arve, asetasiid ta seina äärde, et teda pildistada, palusid sinna ka Kerkhofeni ja lord Cornwelli, et pildistada kõik kolm koos, uurisid Kerkhofenilt tema otsust Johanna Ridley kohta, küsitlesid Cornwelli, mis tema mõtleb ja jätsid siis Johanna teiste hoolde, kes talle sõbralikult kinnitasid, kui väga neid rõõmustab temaga tutvunemine ja tema mängu kuulata, ning kelledest mõned palusid endid küllastada. Kui kõlas kell, lahkusid nad ruumist. Ainult Kerkhofen, Cornwell, Martin ja Johanna jäid.

„On's see tõsi?“ küsis Johanna, „üsna tõesti tõsi?“ Ja ta seisis nagu uskumatu laps keset tuba. Mehed naeratasid talle vastu, ainult Martin mõtles:

„Ei, vaata ikka, Kerkhofen on suurepärane impresario... teistele.“

„Tänage lord Cornwelli,“ sõnas Clemens, „temata...“ Cornwell tõstis tõrjuvalt käe... „Ilma professori kõneta...“ vastas ta.

Johanna vaatas ühelt teisele, ja äkki ta langes esiti Clemensile ja siis Cornwellile kaela, ning korraga, mitte põrmugi kimbutatult, hõiskas ta: „Olen nii õnnelik... teie ei suuda seda kujutleda... kui hullupööra õnnelik...“

„Kas te ei istuks minu looši?“ küsis Frances Cornwell, kui nad toast lahkusid ja läbisid jalutusruumi, mis oli juba tühi ja mahajäetud.

Cornwell oli mees neljakümne lõpus. Kuigi ta oli vaid paar aastat Kerkhofenist vanem, nägi ta välja palju küpsem ja auväärsem.

Tal puudusid Clemensi elavad, vilkad silmad, tema ilusa hirvenäo elav ilmemeäng, nooruslikud, nurgelised liigutused. Ta oli suur ja tugevakasvuline. Armastatud, austatud ja imetletud. Tema muinasjutuliselt ilus maja asetses Londoni suursugusemas linnaosas, ja temaga läbi käia oli igale auks. Isiklikke sõpru oli tal vaevu, ja kui mitte elav huvi kõigegega, mis puutus kunsti, poleks teda kokku juhitud mitmet liiki inimestega, Frances Cornwell oleks jäänud üks. See tähendas, noorena ta oli õnnetult armastanud ja põlgas sellest ajast naisi. Oli see tõsi või mitte, igal juhul äratas imestust, kui ta korraga Johanna seltsis oma looshi ilmus. Mõnigi imestav ja terav pilk tabas publiku hulgast Johannat. Oli see tema teadmata südamlük, impulsiivne kaelustus, mis teda põhjustas Johannat endaga kaasa kutsuma, oli see ehk, et ta uskus Kerkhofeni otsust pimesilmi ja tundis end kohustatud, Johannat kuulsaks teha... ta ei annud enesele see üle aru. Kui aga saal tehti pimedaks, vahtis ta salaja tema poisilikku jahedat profiili, mis talle näitelava kerges valgustuses meenutas kummaliselt inimest, keda ta kord oli armastanud.

Johanna hoolis temast sama vähe; nagu ta pisut varem oli hoolinud Martin Geyerist. Süvenenult ja pärani silmi kuulas ta Beethoveni sümfooniat.

Vähe enne seda kui ettekannete kord jõudis Johannani, Clemens ei suutnud küllaldaselt imestada, et neiu polnud põrmugi erutatud.

Johanna kehitas õlgu: „Muusika rahustab mind.“ „Ärge unustage, et tänane õhtu otsustab võibolla kogu teie edasise elutee.“

„Seegipärast,“ sõnas Johanna, „ei saa ma mädaga paremini ega halvemini kui seda suudan.“

„Kadestan teid teie rahu pärast,“ ütles Clemens. „Kui mõtlen oma esimesest õhtust! Juba harjutustel arvasin, et kaotan närvid.“

Neiu noogutas pisut mõistvalt pead: „Rambipalavik?“

Korraga oli Clemensile selge, mis neiu aitas: — ennastusaldav noorus. Ka see, mõtles ta, on vananemise pahe, et õpitakse end teravamalt arvutama. Ja korraga ta tundis ennast vastutavana selle lapse eest.

„Peate veel palju õppima,“ ütles ta peaaegu liiga valjusti. „Kunst ei ole mitte ainult õppimise rõõm, mitte ainult loomingu uim, vaid kohustus.“

Johanna vaikus. Ta lasi pea ja käed longu ja kogeles kahvatult:

„See võibolla oligi, mis takistas Silvesterit saamast suureks kunstnikuks.“

„Kes on Silvester?“ küsis Clemens üllatunult. „Minu isa!“ Johanna peaaegu sosistas seda.

Jääda peatuma ja virelema nagu tema, kes jumalikus muretuses oli ikka jälle alanud ja mitte kunagi lõpetanud, näis talle korraga hirmsa ohuna. Ta palus: „Kas tahate olla mulle õpetajaks, Clemens Kerkhofen?“

Clemensile oli esitatud ootamatult küsimus. Ja tundeist üsna segipaisatuna vastas ta kaalutlemata: „Jah.“

Istudes hiljem publiku keskel ja jälgides Johanna ettekannet arvustavalt ja ühtlasi võlutult, tundis ta peaaegu rõõmsalt kohkudes, et temaga ta oli saanud endale uue ülesande, nagu ta seda võis kujutleda vaevu ilusamana, sisukamana ja väärtuslikumana.

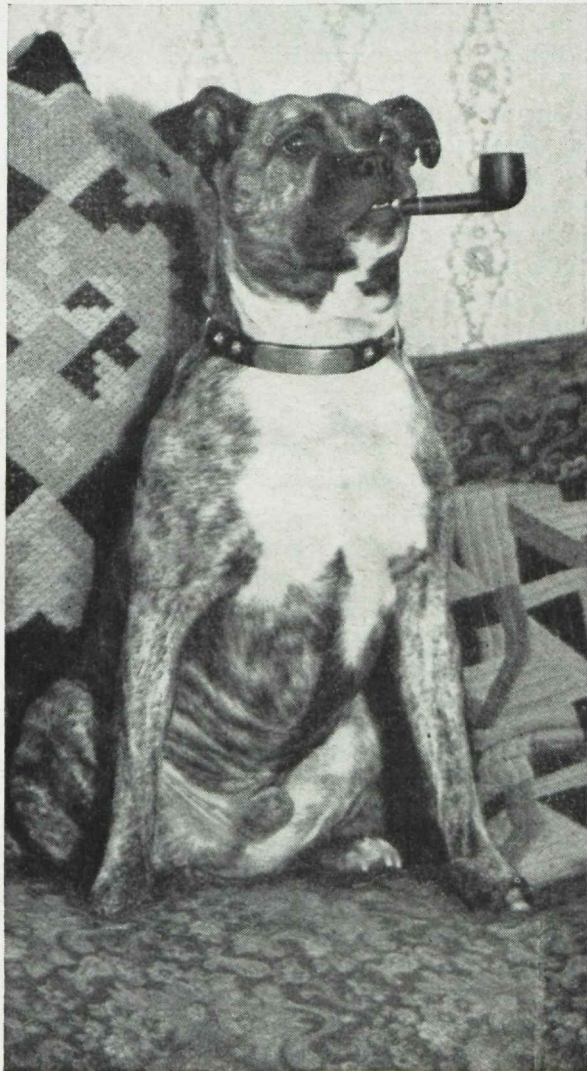
Ajalehed tõid Johanna pilte ja avaldasid veerupikuseid kirjutisi Kerkhofeni ja Cornwelli uuest avastisest. Kiitsid suurt talenti, kõneldes täis lootusi tema tulevikust, ja ringhääling palkas ta kolmele kontserdile.

„Kas olete nüüd õnnelik?“ küsis Clemens, teda Cornwelli autos koju viies.

Johanna istus tema kõrval. Tal polnud kübarat peas ja tuul tantsiskles tema kiharais.

„Olen teile lõpmatu tänulik.“ Vaatas talle otsa, surus tema kätt. „Jah, olen õnnelik, Kerkhofen, kirjeldamata õnnelik. Teieta istuksin vaiksena ja viletsana omas ateljees ja oleksin veetnud oma päevad mõttetumas ükskõiksuses.“

Kerkhofen silmitses mõtlikult tema suud.

Piibutamine on nakkav.

„Ei usu. Ühel päeval oleksite tulnud ikkagi sellele mõttele ja täielikult muusikale andunud.“

„Võibolla,“ ütles Johanna. „Igal juhul teie päästsite mind, säästes seega minu aastaid.“

„Kas lubate mulle midagi töötada?“ palus Clemens. „Nimelt lähema kahe, kolme aasta kestel mitte esineda? Ärge rännake häätahtliku ja tänuliku arvustuse keskel, töötage, kuni kannatate välja ka kõige valjumagi arvustuse.“

„Ja millega peaksin õpperaha tasuma?“

„Teile muretsetakse stipendium. Ütlete, et saate väikest toetust, millest end elatate. Sellele lisaks saate honorari kontserdi eest ja kolm ettekannet ringhäälingus.“

Johanna noogutas: „Olete nii hea,“ ja asetas pea usaldavalt hetkeks tema õlale.

Mees naeris: „Ah, rumal lapsuke olete.“

Neiu punastas äkki. Siis ütles Clemens: „Sõidan täna õhtul Saksamaale.“

„Saksamaale?“ kordas Johanna arusaamatult. „Ja mina?“

„Teie?“ küsis ta. „Aga teil ju on siin kohustus.“

„Ja,“ pomises Johanna, vaadates talle ehmunult otsa, „kuid te ju lubasite mulle, et töötate minuga.“

„Seda ma ju tahangi, laps!“

Johanna naeratas rahustunult: „Millal tagasi tulete?“

„Ei tea.“

„Aga...“ hüüdis Johanna taas tärkavas kartuses.

„Pea parimaks, kui õpite Berliinis, oletades, et teid miski kohaga ei seo.“

„Siin ei kõida mind miski. Kas elate Berliinis?“

„Jah,“ sõnas Clemens, „elan Berliinis. Kuigi olen enamasti reisul, on mu kodu Berliinis. Ja te olete väga hoolas, Johanna, igakord, kui reisilt tagasi tulen, kohtume ja ma veendun teie edasijõudmises.“

„See on väga ilus,“ ütles tüdruk ja lisas tasa: „Teieta, usun, käiks mu käsi samuti nagu Silvesteril... algaksin ikka ja uuesti ja jääksin ikka jälle peatuma.“

„Noh, seda kindlasti ei juhtu,“ vastas Clemens ja peatas auto.

„Nägemiseni Berliinis.“

Ta ei olnud inimene, kes tundis rahuldust, olles astunud kellegi jalgadele ja öelnud: „Jookse! Kuhu jõuad, pole minu asi!“

3.

Babett istus külavõõrastemajas ja mängis kaarte. Tema vastas istus Kuttner, „Paradiisi“ vaimulik, üsna nooruke, kena välimusega poiss, tarkade, heledate silmadega ja peene, õrnalt kumerdunud suuga. Petersen istus Babetist vasakul, lobisedes, olles hea sõber kõikidega, kes kuulus kuidagi „Paradiisi“; paremal aga istus, muutumatul ilmel ja silmitsedes tõsiselt oma kaarte, Tom Vorberg, naabermõisa omanik.

Babett mängis sügav-tõsisena, naeratades vaid mõnikord. Peremees seisis leti juures ja vaatles sõbralikult väikest ringi, küsis, kas härrased soovivad õlut või raadiot ja täitis asjalikult oma kohuseid. „Kakskümmend,“ arutas Babett ja jõudis siis kolmekümnevieni. „Jään välja,“ ütlesid teised. Babetil oli täna kaardimängus ootamatult õnne, — sel väikesel, blondil Babetil — ja ta nautis oma võitu. Ta teadis, et enamasti öeldi vaid Babett, kui

kõneldi temast, kuid see ei seganud teda põrmugi, selle taga oli siiski aukartus ja kuulelikkus, ja talle valmistas rõõmu, et ka pärast tänast õhtut öeldakse: „Jah, Babett, tema mängis pastori ja kõik teised laua alla.“

„Härra abikaasa...“ algas äkki noor pastor, kes oli väga moodne ja püüdes ajaga kaasa käia, luges Berliini ajalehti ning pildiajakirju.

„Mis on minu härra abikaasal?“ küsis Babett ja vaatas vargsi, kuidas Tom Vorberg korruga punastus... Ta oli Babetisse hirmsasti armunud ja leidis, et mees, kes ei veetnud kogu oma aega selle naisega, ei väärinud ainsatki taalrit... Petersen ajas silmad pärani, ei julgenud aga midagi küsida ja lasi kaardid lauale kukkuda.

„Noh?“ küsis Babett veel kord, mängides kaartidega.

„Ta olevat teinud avastise,“ täiendas Kuttner oma lauset.

Ainult Petersen ei lausunud midagi; tema austas vaikselt ja varjatult pikka Clemensi, kes vaevu suutis eraldada nisu rukkist, selle eest aga meelsasti tallides jalutas.

„Ta leiutas geenius,“ sõnas Kuttner, „tundmatu viuldaja, noorukese tütarlapse.“

Babett säras üle kogu näo: „siis ta tunneb rõõmu“, mõtles ta.

„Eks näe, eks näe,“ pomises Vorberg.

„Kus siis sellest kirjutatakse?“ küsis Babett.

Kuttner tõmbas ajalehe taskust, laotas ta lauale ja viitas sõrmega vastavale kohale.

„Lugege ette, Tom,“ sõnas Babett, osates olla hurmavalt õel. Vorberg kummardus sügavasti ajalehe kohale ja luges:

„Kuulus orkestrijuh professor Clemens Kerkhofen avastas Londonis viibides noore Johanna Ridley, kelle mäng äratas lord Cornwelli korraldatud heategeval ballil suurt tähelepanu.“

Babetil ei õnnestunud just täiesti maha suruda väikest uhkuspuna. Ta silmitses teeseldud ükskõiksusega oma mehe pilti. Neiu jaoks, kes seisis Clemensi kõrval ja keda nimetati Johannaks, polnud tal ainustki pilku. Ja kõigist, kes sel õhtul ajalehte silmitsesid, luges vaid Petersen neid väheseid lauseid, mis jutustasid Johannast.

Frances Cornwell, kustunud lühike piip suunurgas, kõndis raamatukogus edasi-tagasi. Ta oli nüüd neljakümneüheksa-aastane. Ilus vanadus, tubli vanadus, enam kui pool eluiga!

Jah, mõtles ta, käsi hommikkuue taskuisse vajutades, veel kümme aastat, siis on läbi! Ta seisatas

Kevad tuleb...

Milvy Laid.

Mängurõõme ja mängumuresid.

Väga ebaromantilises ümbruses ajasime juttu Milvy Laidiga — ühes Tallinna kesklinna pangas pärast töötunde. Preilile kirjutati välja Mariza osa saksakeelsest raamatust, sest sellega ta pidi minema Riiga, Natsionaalooperisse, kus ta ennegi esinenud suure menuga.

Milvy Laid rõõmustus esinemisest Riias Marizana, kuna see osa talle hästi sobides pakub mänguvõimalusi mitte ainult tavalise primadonna piirides. Milvy Laid ei tahagi olla ainult primadonna ega tunne just väga suurt rõõmu, kui teda selleks nimetatakse, kuna see on ampluaa, mis näitlejat kallutab šabloonile.

Opereti primadonnad on tänu autorite kirjanusliku auahnuse puudusele üldiselt nagu ühe vit-saga löödud, nii et nende esitamine pikapeale ei paku kunstnikule kuigi suurt rahuldust. Selle seemise rahulduseta aga ei saa töö edeneda nii viljakalt, nagu seda tahaks nii näitleja ise kui ka pealtvaataja.

Tekib tühjuse tunne, mis võib viia meeleheiteni. Näitleja tuleb arvamisele, et tal ei ole enam midagi pakkuda. Kui kammistavalt see võib mõjuda, eriti enda suhtes nii nõudlikku näitlejasse, nagu seda on Milvy Laid, võib kujutella igaüks, kellel on vähegi aimu loominguprotsessist.

Võib aga kujutella sedagi, kuidas uuesti ärkab loomis- ja ühes sellega elurõõm, kui näitleja üle hulga aja saab ülesande, mis väärrib seda nime — osa, mis on mitmepalgne, vaba tavalisest šabloonist, osa, mis pakub mänguvõimalusi ja rikastab seesmiselt. Sääraseid osi on olnud Milvy Laidilgi. Tuletagem teda meelde kas või „Viktoria ja ta husaaris“, „Savoy ballis“ ja „Mootorpruudis“. Tema ise lisab siia veel juurde Mariza osa, mida ta väga meelddi tahaks mängida „Estoniaski“. Me ei tohi unustada „Montmartre'i kannikestki“. Just sääraseid naiivseid osi mängib Milvy Laid õeti kõige meelsamini, ja säärane osa päästiski ta kord hingelisest madalrõhust, millesse ta oli sattunud tänu üksteisele järgnevaile liig šabloonseile osile. See oli tema Anni Müller „Mootorpruudis“, milles ta enda, näitejuhi ja publiku rõõmuks võis pakkuda nii palju, et selles esituses ei oleks tahtnud näha kõige pisematki joont teisiti. See oli täiuslik esitus, mis nii mõnelegi sai väga suureks teatrielamu-

Milvy Laid.

seks. Milvy Laidile aga andis ta tagasi usu endasse, mille ta peaaegu juba oli kaotanud. Ta võis jälle vabamalt hingata ja tunda rõõmu oma loomingust.

Need tõusud ja mõõnad loomingupinges näitavadki, kui tõsiselt preili Laid suhtub oma töösse. Nii mõnelegi tundub see kahtlemata koomilisena, et operetinäitleja võib olla tõsine kunstnik, kuid ometi on see endastmõistetav. Ei saa olla loomingut ilma valuta, ei saa olla mängurõõme ilma mängumuredeta. Tähtis on aga sealjuures, et see rõõm tuleks õige aja ja l. Selles suhtes on karakternäitleja palju paremas seisukorras kui armastaja — käib ju „primadonnagi“ armastaja mõiste alla. „Armastajal“ ei ole nii suurt valikut. Seetõttu on tal ka mängumuresid enam, mängurõõm aga — kui ta kord tuleb täiel määral — on seda suurem.

Voldemar Mettus.

vaatas tähelepanelikult ennast mööda alla ja siis pörandat katva, ilusa vaiba ornamenti. Ja mis ma olen saavutanud oma peaaegu viiekümne-aastaga? Ta mõtles Oxfordist... ja siis Marjoriest. Sest oli tõsi, mida tema kohta muiati, — nimelt, et tema esimene naine tema elus oli olnud samuti tema ainus.

Marjorie! Kusagil majas oli temast pilt, mida ei teadnud keegi peale tema. Ta oli tutvunud selle naisega kuskil laeval, mis tõi ta Ameerikast tagasi Inglismaale. Oli õppinud teda tundma ja oli teadnud juba kohe, esimesest pilgust, et ta armub temasse. Tolajal oli ta üsna nooruke tütarlaps, vaevu üheksateistkümnepäevane, tema ise aga saanud täisealiseks. Poisikese kirk, nimetas seda selts-

kond, jälgides uudishimulikult ja huvitatult tema arglikke katseid neiuale läheneda. See tal ei õnnestunud. Ühel päeval, üsna äkki kuulis ta, et neiu oli Londonist lahkunud. Ta jättis oma õppimise poolele, viskas selle kõrvale nagu mõne koorma, sõitis läbi maailma, pea täis romantilisi unistusi. Neiu oli nagu maakeralt kadunud.

Ühel päeval aga ta leidis tema ootamatult, jah, leidis ühest väikesest Pariisi lokaalist. Ta istus baaris ja jõi puhast whisky.

Frances istus neiu kõrvale, arvates, et ta südamepeksmise tõttu ei suuda kõnelda ainustki sõna, ja kuulis end ütlevat, isegi imestunud, tajudes oma häält:
(Järgneb.)

FILMI

Anna May Wong.

Hollywoodis, selles suures filmitsentrumis Vaikse Ookeani ääres, on kogu maailma rahvused esitatud. Silmapaistvamaid rassilisi tüüpe naiskunstnikkude seas on, oma eksootilise võlu ja omapärasuse tõttu, hiina näitlejatar Anna May Wong. Juba ta välimus, olgu euroopalikult või hiinalikult riietatult, äratav tähelepanu. Ta sale, habras keha on nii paindub kui pajuviits, ta liigutused hommikumaaalse veetlusega. Ta nägu, olgugi täielikult mongoollase näojoontega, on ka eurooplaste mõistete järele ilus. Sügavalt üle otsa kukub ta sinakas-must juuks, peaaegu puudutades peeneid kulmukaari. Ta omab ilmekad silmad, mis on hiinatari kohta haruldaset suured, tumedad ja sügavad, nagu Tiibeti mägestiku järved. Silmade melankoolse tumedusega on pikantses vastolus hästi vormitud, veidi ülimeelik suu.

Oles peaaegu veel laps, viis Douglas Fairbanks teda kaasamängima filmi „Bagdadi varas“. Sellest ajast peale muutus Anna May Wong üheks otsitumaks näitlejatariks Ameerika filmitööstuses. Anna May Wong on filmides loonud rea armsaid kujusid. Ta täidab meid oriendi võluga, olgu ta printsess või lõbutüdruk Singaporest. Ta oskas enesele poolehoidu luua, nii Ameerikas kui Euroopas, hoolimata ta võõrast rassist.

Väliselt on ta nagu ameeriklanna, juhtides sama iseteadvat ja mondäänselt riietatult oma autot läbi hiigla liiklemise Sunset bulvaril. Ent seesmiselt on ta võltsimata hiinatar, kes kannab pikki juukseid, kes usub hingede rännakusse ning kes on kindlas veendumuses, et tulevases elus kiigub kolibrina piprapuu otsas.

Kaugel eemal teiste filmisuuruste uhketest villadest, seisab hiina linnajao piiril lihtne kollane maja, milles elab Anna May Wong oma vanemate ja väikeste pilusilmaliste õdede-vendadega. Ainustki sõna ingliskeeles ei libise üle nende inimeste huulte siin, kes juba kolmandat põlve, suurima kangekaelsusega, omi traditsioone säilitavad. Anna May Wong'i hing on nii mõtetes kui

KARIN HARDT

Foto „Ufa“.

mängib peaosas uues Ufa-helifilmis „Meeletu tüdruk“. Karl Ritteri produktsioon, näitejuht R. Schneider-Edenkoben.

Max Gülstroff mängib uues Ufa-helifilmis „Värske tuul Kanadast“ moeäri omanikku. Dorrit Kreysler on tema veetlev tütar.

Foto „Ufa“.

ka tundmustes täielikult asiaatlik. Küsimusele, kas ta abiellub kunagi valge mehega, vastab ta naeratades: „Ei, kunagi mitte, niikaua kui on olemas hiinlasi. Rasid kuuluvad ühte!“

Vastuvõtt on läbi. Anna May Wong tõuseb, ta peab minema ülesvõttele. Sarlak-punases hiina pruutkostüümis astub ta söidukisse, viipab veel kord käega good by ning kaob siis silmist.

Gustav Diessl

näitleja ja graafik.

„Tunnete graafik Diessl'it?“

„Mõtlete vist Gustav Diessl'it, näitlejat?“

„Et teie näitlejat tunnete, selles ma ei kahtle, mõtlen küll praegu graafikut.“

„On's see keegi teine?“

„Sama.“

Gustav Diessl, keda olete sageli näinud valgel linal, ei ole ainult hea näitleja, vaid on ka andekas joonistaja. Aegajalt esineb ta oma töödega Berliinis Gurlitti galeriis.

Ning seal seistakse ja imetletakse kaua nende tööde ees, sest need tööd toovad vaatajaile Diessl'it enam lähemale kui seda võimaldab alati uusi kujusid loov filmikunst.

Kahekordne andekus ei esine kunstnikkude juures mitte väga harva. Pääaegu iga kunstnik omab peale tõelise kutse veel muid andeid, milledega ta päämiselt omi vabu puhketunde täidab.

Gustav Diessl'i graafilise töö juures on aga veidi teisiti, sest ta looming kõneleb enam kui ainult vabade tundide ajaviide pakkuda võiks. Tema töödes on sügav mõte, palju kibedat pilget, veidi eneseirooniat ja müstikat.

Loov fantaasia esineb nii tema sullejoonistustes kui ka pliiatsiskitsides. Gustav Diessli piltide juures paelub alati põhimotiiviks olev mõte enam kui vorm. Ta töödes ilmneb omapäraseid vastolusid, nii jooniste meetodeis kui motiivides. Armastavalt ja hoolikalt viimistletud portreed ripuvad julgelt visatud skitside kõrval.

Oma lihtsuse tõttu ilusamaid jooniseid on kahtlemata „Lapsikus“ — üle lageda maastiku eeslil ratsutav noor inimene, kelle pilk on suunatud kaugele ette. Rahu ja üksildus on ta ümber, ta kehahoid on vaba. Kuis erineb viimasest ühe naise portree! Sel on sarnasust kunstniku näojoontega, ainult silmad erinevad. Pilk on sügav ja mõtleval.

See on Gustav Diessl, keda teie ta filmides pääaegu

Viktor de Kova ja Werner Fuetterer uusimas Lloid Filmis „Mis olen ma sinuta“. Filmi sisusse on võetud ka suurejooneline filmiball Berliinis. Osalisteks peale nimetatute on veel Betty Bird, Wolfgang Liebeneiner, Olga Tschachova ja Paul Westermeier. Film tuleb lähemal ajal linastamisele kino „Metropolis“.

Harry Piel oma 100-as juubelifilmis „Artistid“ koos Susi Lanneriga. Film tuleb lähemal ajal esietendusele Tartus kino „Metropolis“.

alati näete mehena, kes hädaohtusid vallutab, kes kindlalt juhib! Hoopis uus inimene on aga ta piltides... Ka temas on sisemine inimene lõhestunud. Siin jõud, otsustusvõime, rahu — seal melankoolia ja aimdused. Võib olla on see sügavam põhjus selleks, miks raske on leida Diessl'ile kohaseid filmiosi. Osa ja režissöör peaksid talle kord võimalust andma ise end mängida. Võib olla oleks see ta suurim edu. —a.

Lilian Harvey angažeeritud Ufa poolt.

Ufa on Lilian Harvey ja Hans Albersi uuesti angažeerinud.

Ufa produktsioonijuhataja, Ernst Hugo Correll, kohutus ühel ärireisil Londonis Lilian Harveyga ning sõlmis temaga lepingu. Samal ajal lõppesid läbirääkimised Hans Albersiga, mille tagajärjeks oli samuti leping, mis seob Albersit pikemaks ajaks Ufaga.

Mainimisväärne on asjaolu, et mõlemal näitlejal oli angažemendi vastuvõtmisel otsustavaks tõukeks Ufa poolt ettenähtud uued filmid, millede ainestik pakub mõlemale näitlejale suuri kunstilisi võimalusi.

Lühidalt.

„Valelik prl. Käthe“ Dolly Haasi ja Alb. Schoenhalsiga peaosas, filmimine on lõpetatud ja jookseb praegu suure eduga Berliinis. Film tuleb ka lähemal ajal esietendusele Tartusse.

Rota filmiühing lavastas oma järjekordse noortefilmi „Õnneseened“ kaasnimega „Seitse ühe mütsi all“. Peaosas Albert Lienen, kes publikule juba tuntud filmist „Homme algab elu“.

TALENT

Kuulus näitleja seisis peegli ees ja sidus lipsu. Helistati.

„Palun?“

„Härra Külmal on väljas ja soovib teiega rääkida.“

„Paluge ta sisse.“

Härra Külmal astub tuppa.

„Vabandage, et segan,“ ütleb ta, „aga ma tulen oma lapse soovil. Minu poeg Ilmar tahab saada näitlejaks. Meie olime naisega esmalt väga selle vastu, aga lõppeks andsime järele, sest kui poisil on tõesti talenti, siis ei taha meie teda takistada. Ning sel põhjusel tahangi teid paluda, et teie teeksite —“

„— väikese katse?“

„Teie teeksite mulle sellega suure heateo.“

„Ilus. Saatke homme hommikul vara oma poiss minu juurde!“

* *
*

„Härra Ilmar Külmal on väljas. Ta ütleb, et teie olete teda kutsunud.“

„Las ta ootab,“ käskis suur näitleja.

Kahe tunni pärast tuli teenija uuesti.

„Ega teie ometi ei unustanud, et keegi ootab teid?“

„Ei. Ma ei ole seda tõesti unustanud, kuid laske teda oodata veel üks tund ja siis öelge talle, et ma olen juba läinud välja. Las ta tuleb homme uuesti.“

Järgmisel hommikul oli Ilmar Külmal jälle kohal. Ka seekord ei saanud ta näitleja jutule. Ta pidi ootama kolm tundi, et saada teada, et näitleja oli autos kuhugile sõitnud ning et ta tagasitulek oleval

peaaegu lootusetu. Ta aga palub härra Külmal tulla järgmisel hommikul.

Nii kadus päev päeva, nädal nädala järele. Ning Ilmar Külmal ei avanenud ikka veel juhust näha suurt näitlejat. Iga päev ootas poiss kannatlikult ja asjatult mitu tundi ooteruumis, kuni ühel päeval isa küsis:

„Sa ei ole mulle ikka veel midagi rääkinud oma külaskäigust näitleja juurde?“

„Ma ei ole temaga veel saanud kõneleda, isa.“

„Mis? Aga ta ju töötas mulle, et ta teeb järgmisel päeval sinuga väikese katse? Olid sel hommikul seal?“

„Olin sellel ja ka igal teisel hommikul kuue nädala jooksul!“

„Ja ta ei ole sinuga rääkinud?“

„Ei, isa.“ — —

Pahasena astus isa Külmal suure näitleja tuppa.

„Teie ju lubasite —“

„Ah? Meie noore sõbra isa,“ katkestas teda näitleja poolelt lauselt. „Ma pean teile avalikult ütlema, et olen vaimustatud poisist. Suur talent. Tulevik seisab ta ees.“

„Aga teie ei ole ju temaga isegi veel rääkinud?“

„Just sellepärast, austatud härra,“ naeris näitleja, „et ma ei ole temaga rääkinud, on ta iga päev tulnud jälle tagasi ja kolm tundi asjatult ootanud. Aga ootamine ja ikka jälle asjatu ootamine on teatriinimeste juures esmajärgulise tähtsusega. Talenti on peaaegu igal teisel inimesel, aga vähesed jõuavad oodata, millal tuleb nende õige aeg. Tema aga võib seda ja sellepärast ma võin teile tõendada, et poisile on antud looja poolt kaasa näitleja annet.“

Jo Hanss Rösler.

Lugu imeilusast naisest

Kosmeetiline legend

Kord elas väga, väga ilus naine, kes ei vajanud üldse kosmeetikat, nii uskumatult kui see ka ei kõla. Ta omas aasta läbi, nii suvel kui talvel, loomuliku juuste värvi. Najatades pea mehe õlale ta õrnuseavaldus ei jätnud järele puudrijälgi. Ning, kuigi see näib uskumatuna, ta ei kasutanud maskeerijat, ei näljakuure ega huulepulka, lühidalt: ta ei teinud midagi, mitte midagi oma iluduse hääks.

„Oo, küll oled Sina õnnelik naine!“ ütlesid täis kadedust ta parimad sõbrannad. „Kui palju raha hoiad sa kokku! Kuipalju aega! Kuipalju vaeva! Aga kas sa tõepoolest ei tee midagi, mitte midagi oma iluduse heaks?“

„Ei!“ ütles imeilus naine. „Mitte midagi — välja arvatud see, et ma kaks korda nädalas lähen kell 8 õhtul magama, mis mulle enamasti kaunis raskeks osutub, igal hommikul üks tund võimlen, mida ma otse vastumeelselt teen, iga päev peale sööki jalutama lähen, mil ma tõesti nii meeleldi magaksin, ei suitseta, olgugi, et ma meeleldi suitsetaksin, ei joo, ei söö kooke, ei šokolaadi — ühe sõnaga, midagi niisugust, mis mulle maitseb. Kuid see on ka kõik, mis ma ohverdan oma iluduse heaks.“

„Tõesti?“ küsisid sõbrannad.

„Jah,“ ütles imeilus naine. „Ehk siiski — peaaegu. Selleks, et naha ilu ja noorust säilitada, ei luba ma enesele enesest mõistetavalt mingisuguseid ärritusi, naeran harva ja ei nuta kunagi! Üldiselt aga elan nagu tahan.“

*

Milline lihtne retsept! Praktiline, mõnus, terve ja odav. Sest ta ei maksnud ometi midagi? Või... sõbrannad tulid veel kord selle teemi juure tagasi.

„See on ometi täiesti lihtne,“ ütlesid nad. „Ja nii odav! Või mitte?“

Seal naeratas imeilus naine üht oma kolmest päevasest Mona-Lisa naeratusest ja ütles:

„Kingitud!“

*

See nii ratsionaliseeritud, aga tõelikult kibra-keste vaba naeratus otsustas asja: sõbrannad lahkusid ja tegid sama. See tähendab, nad katsusid teha sama. Aga see ei õnnestunud neil täielikult.

Miks? Keegi ei teadnud. Kas ei olnud see ometi ime kerge; muuta harjumusi, veidi kitsendada mõnususit ning töötada ette seatud kauge sihi heaks? Kas neilt naistelt nõuti siis enam, kui suured mehed oma suurimate tegude jaoks olid

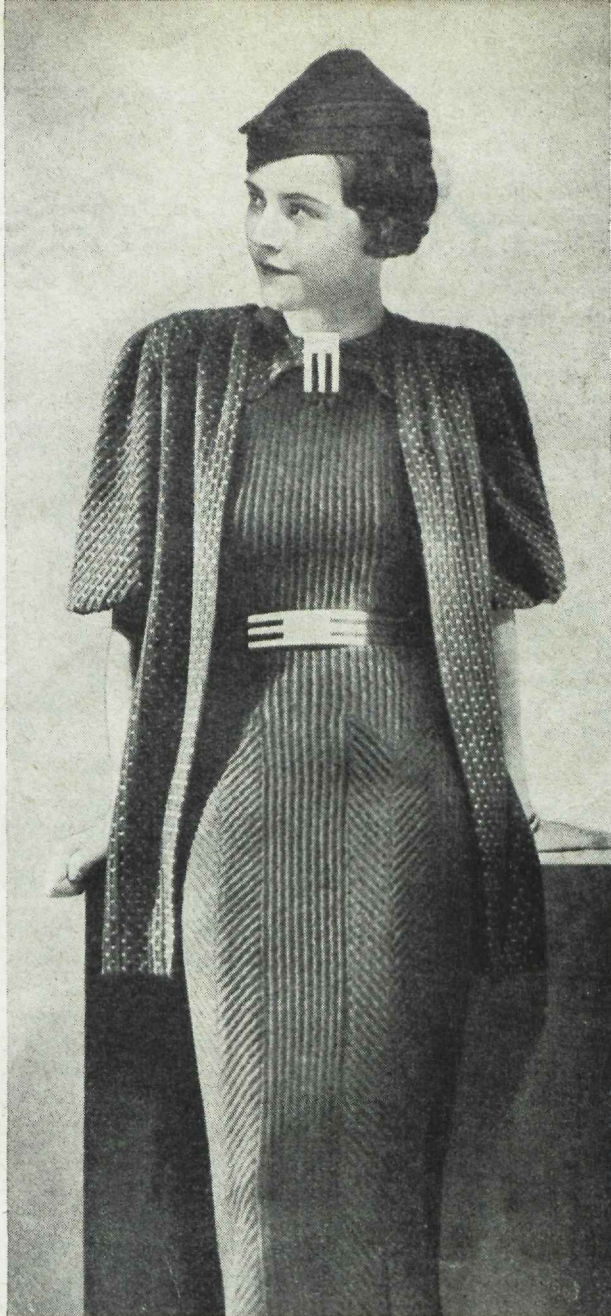
ohverdanud : hoolsust ja püsivust, karskust ja enesekasvatust? Ah, see asi näis peaaegu sellisena, nagu oleks kõige kergem — kõige raskem, kõige odavam — kõige kallim, nagu peaks olema rikas, et iludust saada kingituseks, ning palju aega, et teda kasutoovalt kasutada. Aga see kõige halvem...

Kas võite kujutada enesele ette naist, kes kinos ei nuta? Kes ei vala magusaid ja õnnistavaid pisaraid, kui muusika helide saatel südamed murduvad. Kas on olemas naist, kes mitte ühtki kooki kohviklatši juures ei hammusta, vaid ka parima sõbranna parima kleidi üle hammustavalt naeratada võib. Ning kas on olemasolu veel olemasolu väärt kui omi rõõmusid ja ka kannatusi lugema peab, isegi põhjendatud armukadeduse juures uksi kinni virutada ei või ja täna elada ei tihata, ainult selleks, et kord ilusana surra?!

Muidugi see ilu oli kingitud. Kuid kink oli liig kallis, oli ostetud söömata jäänud kookidega,

Triibulisest siidist kleit, mis mitmes sihis töötatud triipudega näeb väga ilus välja. Õlakaar läheb taga ainult kitsa ribana edasi.

Huvitav komplekt paksemast materjalist. Kleit on tumesinisest, mantel sini- ja valgekirjust materjalist. nutmata pisaratega, naeratamata naeratusega. Kasutamata armukadeduse stseenidest kõnelemata.

„Liig kallis!“ ütlesid sõbrannad ime-ime ilusale naisele. „Väga kallis. Mida pakub siis veel elu? Midagi!“

„Aga ilu, igavene noorus, kortsudeta nahk...“

Seal hüüdsid sõbrannad, otse keelatud ärrituse, põsemusklite ja otsa kortsude kasutamisega:

„Kingitud! Kingitud!“

Oli see nii? Kas neil oli eesmärk iludusele käega lüüa? Mitte kõige vähemutki! Nad ainult ei tahtnud teda nii odavasti saavutada, sellepärast ostsid nad teda toosides, sahtlites, tiiglitest või pulgakestest. Ja tegid mida kõik naised teevad: nad tegid end ilusaks.

Muidugi, nad ei muutunud mitte nii üsna ime-ilusaks nagu see ime-imeilus naine muinasjutus. Aga täpselt nii ilusaks või ravituks, nagu tänapäeva paljutegelev, hästi ja halvasti elav naine oma võimaluste järele olla võib.

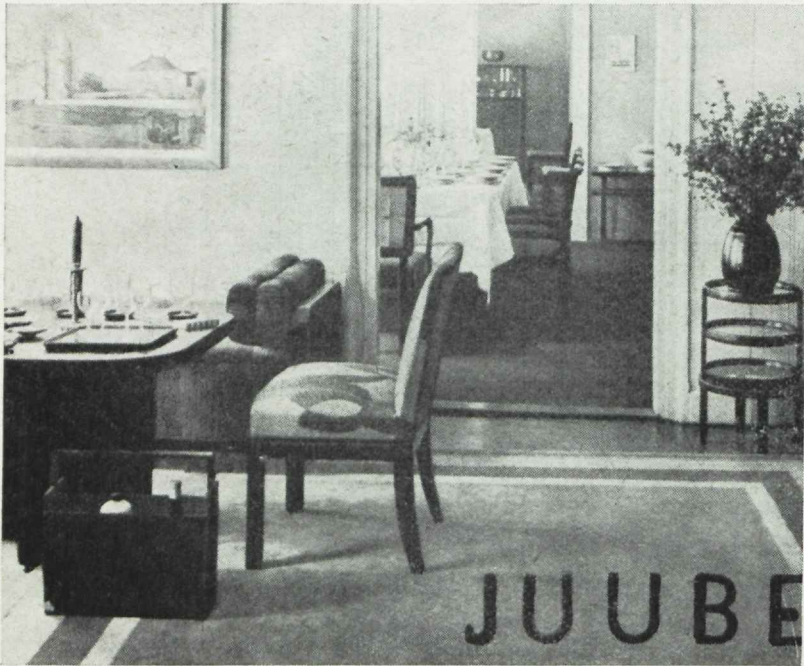
Ja olema peab!

Sest elu ei ole muinasjutt. Kingitud iludust ei ole. Ei ole ilu retsepti järele, ei ole õnne võitlust. Ning et iseenesest ilusate, kütkestavate pisarate ning naeratuste läbi saada nooreks, on olemas ainult üks abinõu: armastus.

Kingitud?

Ei. See maksab südame.

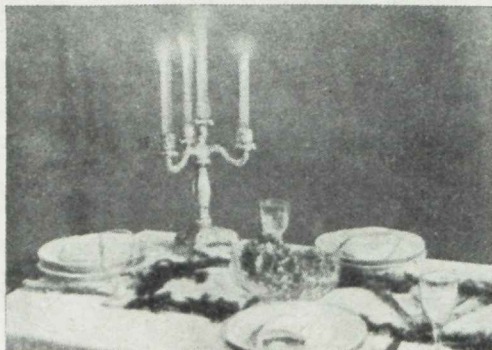
MINU MEES PÜHITSEB

JUUBELIT

Juubelid on selleks, et neid pühitsetakse. Aga kuidas seda teha, see teeb paljudele perenaistele peamuret. Vaatamata sellele, kas kutsutakse pidusöögiks kaks või rohkem inimest, kaetakse pidulaud lumivalgete linadega, paremate sööginõudega ja lilledega. Iga külalise jaoks peab lauas olema niipalju ruumi, et ta võiks end vabalt liigutada. Tüsedatele isikutele on soovitatav anda nurgakohad. Tuleb lauakatmiseks kasutada mitut lina, siis tõstetakse sissekäigu poolsete linade servad järgmiste peale, nii et ei oleks sealt tülles näha jätkukohti, mis ei näi nägusatena. Tarvilised noad ja kahvlid asetatakse järgmiselt: noad, üks suur, üks väike ja kalanuga, taldrikust paremale, vastavad kahvlid, küür allapidi, vasemale kõrvuti ühe sentimeetri kaugusele teineteisest ja niisama kaugemale lauaservast. Taldriku taha, laua keskpaiga poole, asetatakse põhjali supilusikas ja teised muude toitude juure tarvitatavad lusikad. Servjetid pannakse lihtsalt kolmnurka kokkumurtult taldrikule, sest liiga kunstipärane kokkukeeramine pole kuigi esteetiline. Paremale, nugaest laua keskpaiga poole, asetatakse klaasid jookide jaoks. Siin ei tohi unustada igale joogile vastavat klaasi. Muidugi peab hoolitsema selle eest, et pidulauale langeks laest hele valgus. Veelgi suurem ja pidulikuma ilme elektrivalgustuse lisaks annavad lauale asetatud lühtrid küünaldega.

Muidugi on väga tähtis, et peale sööki võiksid inimesed astuda kusagile kõrvaltappa veidiks jutlema. Hoolitsetagu selle eest, et kõrvaltoas oleks laud jooginõudega, kus võiks majahärra oma külalistele pakkuda klaasi konjakit, likööri tassi kuuma kohviga ning suitsetamiseks häid sigarette.

Kaks nägusat lauakatet.

Pidulaud nõuab lilli

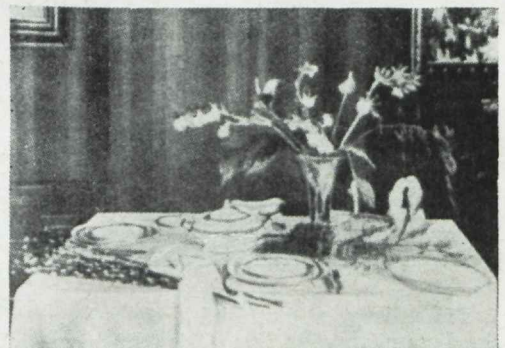
Pidulaua keskohta ehib vaas lilledega ja valitud puuviljaga. Muud lilled laua ilustuseks asetatakse madalalt, laius vaases ja maitsekalt järjestatult.

Kõnekäänd, nagu oleks pidulaua kaunistamine, iseäranis talvel, väga kulukas lõbu, on ausalt öeldud üsna vale. Kui on perenaisel veidi maitset ja natuke fantaasiat, võib ta saavutada ka odava ja lihtsa materjaliga ilusat ja üllatavat mõju.

Muidugi ei ole küllalt ainult lihtsatest kuuseoksakestest, kuid neile lisaks võetud üksikud lopsakad männioksad ja mõned läikivad elupuuoksad moodustavad juba hea säädeluse juures üsna nägusa ja elava ilustuse. Kui teil on aga käepärast veidi valgeid ja helkivaid lumemarju, siis võite saavutada nendega juba rõõmsat värvingut talvise roheluse keskel. Samuti võite suure eduga kasutada kuuse- ja männiokste juures mõjuvama efekti saavutamiseks graatsilisi asparaguseväate.

Väga omapärase lauailustuse saame, kui täidame mõned madalad vaasid ääreni veega ja paneme sinna ujuma mõned üksikud suured lilleõied.

Samuti võib neid vaase täita roheline samblaga ja sellesse torgata mõned väikesed, madalad tulbiõied. Kirjud tulbiõied mõjuvad rohelises pesas kui värvilised munad. Rohelise sambla asemel võib ka hea eduga kasutada veidi märga liiva.

Kaktus on trump

Muld. Vale on arvamine, nagu kaktus armastaks lahjat mulda. Liig lahja muld takistab kaktuste kasvamist ja soodustab putukate siginemist. Kuid sama halb on liig rammus muld — kaktus kasvab liig lopsakalt ning teda on siis raske ületalve hoida. Jahedas ümbruses kasvavaile kaktuseile valitakse raske muld, milles juured jäävad eluvõimelisiks. Ühtlasi ei kasteta (mädanemise ärahoidmiseks) neid novembrist kuni märtsini. 10—12° soojuses kasvavatele taimedele võetakse vett kergesti läbilaskvat mulda, kusjuures kastetakse kord nädalas. Mulla valik oleneb ühtlasi taime vanusestki. Tähtsamaid mullasorte, mida peab olema käepärast igal kaktuse kasvatajal, on:

1. **Puulehtedemuld** — seda saadakse hunnikusse pandud lehtedest, mis siis ära mädanevad. Iga aasta tuleb 1—2 korda seda mulda ümber kaevata. Selle mulla asemel võib kasutada ka järgmisi mullaliike:

2. **Taimelava muld** — puhastamisele tulevatest taimelavadest saadud mädanenud sõnnikust. Enne tarvitamist peab 3 aastat seisma. Aednikud müüvad võhikule sageli kompostimulda — taimelava mulla pähe. Sellepärast tuleb mulla ehtsuses enne veenduda. Komposti mulda mitte tarvitada! Kompostimuld sisaldab haigustunud taimede jäänuiseid ja mitmesuguseid parasiite, mis on kahjulikud kaktusele.

3. **Savi**. Savi koguda vanade, lagununud ehituste juurest. Värske savi ei kõlba, sest et viimane muudab mulla kõvaks ja vett läbilaskmatuks. Värske savi peab mõni aasta enne kasutamist seisma.

4. **Mätasmuld**. Seda saadakse, kui õhukesi mättaid lasta seista 1—3 aastat väljas hunnikus, ning selle aja sees vähemalt kord ümberkäänates.

Asendamatu ja hädatarvilik igas mullasegus on puhas liiv. Sama vajalik on lubja prügi, mis põhjustab okaste ilusat värvi, olles ühtlasi kasulik ka taime kasvuks. Kui mullas puudub lubi, siis surevad kaktused niiõelda enesemürgistusse. Kui mullas puudub lubi, või sisaldab teda liig vähe, siis soolhappe pealevalamisel ei teki, või tekib õige vähe auru. Kindlam kõigest on ise mullale lubja prügi juure lisada. Algajaile on soovitatav teha järgmine mulla segu: 2 osa puulehtede või taimelava mulda, 1 osa mätasmulda, veidi savi, liiva, väikseid telliskivi tükikesi ning kiirestikasvavate liikide juures vähe vana lehmasõnnikut, mida tuleb enne tarvitamist läbi sõela ajada. Nõrgalt kasvavate liikide juures sõnnikut mitte tarvitada. Soovitatav on juure lisada ka peent puusütt, mis takistab mulla hapnema minekut. Huumusrikast mulda armastavad phyllokaktused, epiphyllumid ja rhipsalised.

Ümberistutamine. Tähele panna järgmisi nõudeid.

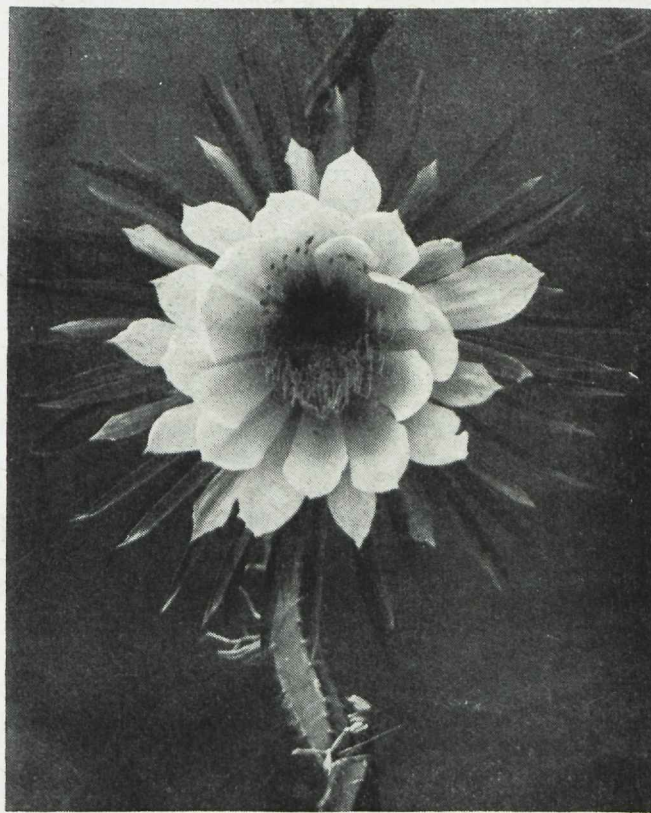
1) Suuremaid kaktuseid istutatakse iga 2—3 aasta tagant ümber. Vähemaid iga aasta kevadel, enne kasvude väljaajamist. Varaõitsvaid kaktuseid istutada juulis.

2) Kaktuseid, enne ümberistutamist, 3—4 päeva mitte kasta, sest kuiv muld vabaneb hõlpsamini juurte küljest.

3) Väline juurterägastik terava noaga kõrvaldada. Täitanud juurte ümbert vana muld hästi eemaldada. Tekkinud haavu puusöe pulbriga üleraputada.

4) Nõud, milledesse istutatakse, peavad olema piinlikult puhtad. Uusi lillepotte või kausse peab enne tarvitamist vette panema. Vaabatud ja õlivärviga kaetud potid ei kõlba. Kõige praktilisemad on kausid, milledesse istutatakse mitu eksemplari samast sordist.

5) Lillepoti põhjas oleva augukese kohale panna puhtaid väikseid kivikesi, poti kilde jne. (et ussid ei pääseks sisse). Lõpuks 1—2 sm paksune kiht

Õitsev „Öökuninganna“ (*Cereus grandiflorus*).
Aednik Laidoner'i kogust.

jämedat liiva, puusöetükikesi ning kõige lõpuks mulda.

6) Kasvud peavad olema lillepoti keskel. Kui mitu taime on ühes nõus, siis väiksemad asetada äärepoole, suuremad keskele.

7) Istutamist toimetada kinnastatud kätega või paksu, pehme lapi kaasabil.

8) Värskest istutatud kaktusi kasta põhjalikult esimeste päevade jooksul.

9) Haiged juured lõigata kuni terve osani ära, lõikepinda puusöe pulbriga üleraputades. Haigete juurtega taimi panna liiva- ja puusöerikkasse mulda.

10) Värskest istutatud taimed ei kannata tõmbe- tuult, heledat päikest ega madalat temperatuuri.

Kaktuseid

suurim valik
Eestis

F. LAIDONER Tartu, Kivi tän. 42.

ILURAVI IGALE NAISELE

Sageli mõeldakse, et iluravi on seotud suurte rahaliste väljaminekutega. Alljärgnevad read tahavad näidata, et see igakord ei ole nii. Ka tavaliste abinõudega võib saavutada häid tulemusi.

Oluliseks teguriks iluravi juures on vesi. Kas tarvitada külma või sooja vett? See oleneb täiesti isikust. Ükski kosmeetik ei saa tõendada, et külm vesi mõjub paremini kui soe või vastupidi. Aitab küllalt kui pesete nagu veega ainult kord. Kui tahtakse aga nagu puhastada päevas rohkem, siis võib selleks soovitada head ja pehmet rasvakreemi. Kreem määratakse kahe või kolme sõrme abil õrnalt nahale, lastakse veidi seista ja pühitakse selle järele puuvilla tükiga maha. Ilusa naha saamiseks on palju abinõusid. Lavendel ja roosivesi on tänapäev võitnud omale esikohad iluravivahendite hulgas. Aga paljud ei tea, et ka meie aedades kasvab mitmesuguseid taimi, mis on suurepäraseks iluravivahenditeks. Iseäranis hea eduga on tarvitatud kurgi mahla. See puhastab nahka. Kurkide hooajal ei tohiks ühegi naise pesulaualt puududa mõned kurgilõigud, millega igapäev sageli tuleb hõõruda nagu ja nahka.

Paljud naised kannatavad, iseäranis talvel, silmalaugude punetuse all. Selle vastu on kõige paremaks abinõuks silmavannid, mida tuleks teha nädalas üks või kaks korda. Selleks võetagu kas viinaklaas või mingi teine sarnane nõu. See täidetagu veega, millele on lisatud raasuke booraksit juurde, ja hoitagu kaks kuni kolm minutit silma juures.

Ka väga ebameeldiva ninapunetuse vastu leidub hea vahend. Selleks hoitagu bensiini kastetud väike puuvillatükk mõned sekundid punetaval ninal.

Hambaid saab teha valgeks, kui neid puhastada kergelt vesinikülhipendiga. Selleks võetakse puupulk ja mässitakse selle ühte otsa veidi puuvilla. Nüüd kastetakse see vesinikülhipendisse. Sellejärele puhastatakse sellega hambaid üles ja alla.

Ilusa näo raamiks on juuksed. Nende eest tuleb iseäranis palju hoolitseda. Juuksed omavad eriti ilusa läike, kui neid enne pesemist eelmisel õhtul määratakse mõne tilga riitsinuseõliga ja sellejärele terve öö magatakse pähe seotud rätikuga — ning alles järgmisel päeval pestagu pead.

Rasvasest ja kõõmendavast peanahast

Nagu näos, nii eritavad rasunäärmed üleliigselt rasva ka peanahale. Pea muutub rasvaseks, pead tuleb sageli pesta. Mõne aja pärast kaasub esimesele nähtepeanaha üleliigne sarvenemine ning tekib n. n. kõõmendamine. Viimane nähe võib kesta aastaid, ilma et patsient otsiks üles arsti. Ta teeb seda alles siis, kui on juba hilja, kui juuksed hakkavad välja langema. Kui juuste väljalangemise vastu õigel ajal abi saab, siis on prognoos häa. Kui aga hiljaks jäänud — siis aitab vaevalt midagi.

Juuste väljalangemise vastu sihitud ravil on kaks ülesannet: peanahal olev rasv tuleb esmalt alkoholiga eemaldada, siis võib alles asuda üleliigse sekretsiooni takistamisele. Esimesel juhul kasutada sama alkaalilist seebipiiritust (*spiritus saponatus kalinus*), mis näogi juures. Segada samuti 3 spl. seebipiiritust samapalju veega ning hõõruda hoolikalt peanaha sisse. Pea muutub vahuseks. Lasta see vaht seista 10 minutit, siis pesta leige veega pea puhtaks, juukseid kuivatada ning kõõm kammiga eemaldada.

Nüüd tuleb ravi teine osa. Pea sisse määrada vastava salviga. Selleks tarvitatakse väevli preparaate:

Rp.:
Sulfoform 2,5
Ol. Ricini 3,0
Vasel. ad 25,0.

Või:
Rp.:
Sulfuris praecipit. 2,0
Eucérini 20,0.

Salviga peanaha sissehõõrumisega toimida nii, et iga osa peanahast saaks hoolikalt väevliga läbitõttatud. Toimida järgmiselt: esimesel õhtul peseda pead seebipiiritusega. Järgmisel neljal õhtul määrada sisse väevlisalviga, selleks jaotada pea nelja ossa. Iga õhtu võtta ainult üks osa käsile. Kuuendal päeval uuesti seebipiiritusega pesta. Niiviisi ravida kuude kaupa, siis alles aitab väevli mõju, takistades vähemalt edaspidist juuste väljalangemist, kui see juba sündinud on.

Pole paremat **R. Klaussoni** biskviidist

Seda jutustan oma tüdrukule ja poisile

Ene imelik teekond

Ta oli väikene — see Ene. Vaid viieaastane. Seljas kandadeni ulatuv tuhkhall mantel — müütas ta asjalikult pealelõunati tänavail ajalehti. Oli ilm külm või tuisune, väike Ene oli ikka ametis. Kord õige külmal ilmal mõtles Ene: „Saaks ometi rääkida onu Pakasega, ilusasti paluda — võibolla ta ei näpistaks siis enam nii valusasti.“ Ema oli rääkinud, et onu Pakane asub kaugel härmatud metsade ja külmand nurmede taga pisukeses lumelossis. Teed sinna leida on raske ning hädaohtlik. Onu Pakane ei armasta asjatuid tülitajaid. —

Ühel õhtul, kui küünlakuu päev oli õige külm olnud, läks Ene haigena koju. Väike köhis. Hiljem tuli palavik. Kui väike peakene tinaraskena vajus pehmele padjale, tundis veel väiksem südameke — raske on. Palavikulaine võttis võimuse. Pea kandus Ene ilusasse unelmate ilma:

Enel olid suusad. Väikesed nagu ta ise. Ta kinnitas need jalgadele ning kihutus minema piki metsi ja mägesid. Ah, kuis oli nüüd soe! Palav oli. Ene võttis seljast oma mantli ja heitis selle lumisele kuusele. Nii oli kergem. Nüüd läks sõit edasi üles märke, alla orgu. Särasid tähed. Kuu- sed kallutasid lund. Ene tundis seletamatut rõõmu. Äkki silmas ta eemalt metsast tuld. Vilkus ja kustus vahelt härmatud puie. Suur ebamäärane jõud haaras ta tillukesed liikmed, et jõuda sinna enne, kui kustub lõplikult salapärase valgus kesk vaikivat üksindust. Nüüd oli juba näha — tuli helkis valendavast lumelossist. Ene koputas tasakesi härmatisest uksele. Kohe ilmus avama väikene poiss.

„Kes sa oled ja mis sa tahad,“ pöördus ta küsivalt õhetava tüdruku poole.

„Ma olen Ene. Müüsin tänavail ajalehti. Külmu oli seal. Tulin otsima sooja,“ vastas ta värisevi häält.

„Tule sisse,“ oli lühike vastus. Ene astus säravasse majja. Ruume valgustasid härmatiseküünlad. Siis avanes hääletult edasiviiv uks. Tummana seisatus ta kristallina helkiva ruumi lävel. Ning sääl taga, hõbedasel pingil istus vana hall mees. Aeglaselt tõusis ta pingilt ja sammus vastu Enele.

„Kes oled?“ küsis.

„Ene,“ oli arglik vastus.

Vanamees istus taas hõbedasele pingile. Ene laskus ta jalge ette vaibale.

„Minu nimi on Pakane,“ algas vana hall mees. „Miks otsisid üles minu?“ Kui Pakane oli kuuland ära Ene palve, teda enam mitte nii valusasti tänavail näpistada, ohkas külmataat sügavasti: „Olen Pakane. Täidan vaid mulle Isandalt Looduselt määratud kohustusi. Ma ei saa lubada sinule, et ma enam tänavale ei tule. Aga jää siia. Siin on soe. Siin ma ei puuduta kedagi. Ole mulle tütreks. Aita mul väljast tulles seljast kasukat ja ole heaks õeks mu pakase-poistele. Muud ma ei nõua. Selle eest luban sulle muretu elu. Kas tahad jääda?“

„Jah,“ vastas säravi silmi Ene. Nii jäi ta lumelossi. Liikmeid vallutas seletamatu rammetus. Oli nii jõuetult hea. Ene harjus pakase-poistega ning unustas peagi ema, isa. Ei pruukind ju enam tänavail külmetuda, võis istuda härmaküünalde valgelt ja kuulata, kuis jääkuljuste kõliseses sõidab minema Pakane.

Siis korraga kui läbi une kuulis väikene nuttu. Mis oli see? Kas Isand Pakane sai kurjaks kellelegile? Ent järsku tajus Ene: see oli ema. „Onu Pakane, kas sa kuuled minu ema? Ta nutab,“ küsis värisevi huuli väikene. Pakasele ei meeldind, et Ene hakkab igatsema ema ja kodu järele, seepärast vastas: „Ei, need on sinu mõtted. Ema sa praegu ei kuule.“

Kuid ikka enam ja enam hakkas väikene eraldama oma ema nukrat häälekõla.

„Miks nutab ema. Mul on ju kord jälle nii hea ning soe. Ka kõht on täis,“ mõtles tilluke südameke. Pakane oli kõndinud välja. Korraga tajus Ene, kui petlik oli siin see soojus. Külmu oli südamele. Ema juures, seal polnud kunagi nii, kuigi teinekord oli külmu jalgadel, kätel. Koju tahtis jälle Ene.

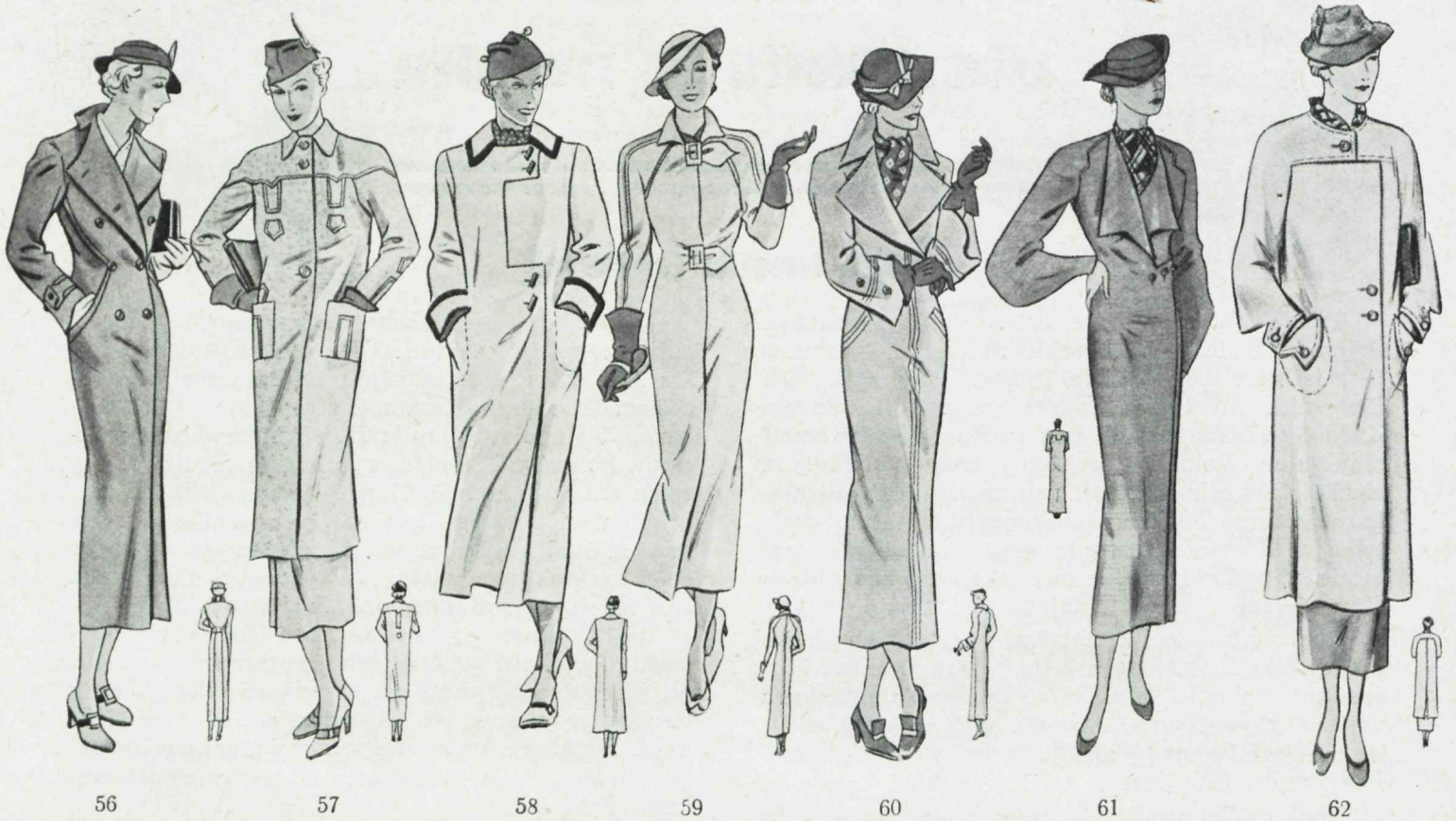
Nii mõeldes tundis ta korraga, kuis langes käele tilk vett, siis teine ja kolmas. Väljast kostus tasast muusikat. Seinalt varises härmatiseküünal. Muusika muutus väljas tormitsevaks. Kõliseses vajus kokku lumeloss. Kristallina helkiv ime-ehitis oli kadunud. Nii ootamatult tuli see. Veel hetke eest säras Pakase võim seintel ja laes. Nüüd istus Ene juba ujuval jääpangal ning kihutus kevadesse. Korraga tõstsid kaks hella kätt ta ujuvalt pangalt. Ene avas silmad. „Ema! Sina! Onu Pakane sõitis ära paljusk ajaks.“

Ene sai terveks, palavik möödus. Õhus tundus kevadet.

GINOVKER & CO

**šokolaad
on maitsev**

Päikesele ja lilledele vastu

56. See elegantne kevadmantel on eriti sobiv daamidele, kes pole väga saledad, sest ilusasti jaotatud osad mõjuvad väga hästi. Erilist tähelepanu väärib tagasi-nööbitud krae, millega harmoneeruvad käiste klapid ja vöö seljal.

57. Kolmveerand pikk kevadmantel pehmest villasest. Kunstlikult õlgulaiendav passe, mis külgeõmmeldud sakiliselt ja läbitõmmatavad garnituurrivad teevad mantli väga meeldivaks. Läbitõmmatavad ribad esinevad ka käistel.

70

71

72

73

74

75

76

58. Lai mantel hallist villasest riidest tumehalli nahaga kanditud krae ja manšettidega. Nööbid samuti valmistatud nahast. Huvitav on kinnise joon. Taskud sisse õmmeldud. Mantel on eriti lai seljast. Samuti võib ka valmistada vihmamantlit impregneeritud materjalist.
59. Meeldiv mantel peenemast villariidest või siidist. Samuti sobiv mood vihmamantlile. Kolme õmblusega raglanvarrukad ja nööpide asemel kasutatud pandlad muudavad mantli teistest erinevaks.
60. Vööta mantel ristitriipu materjalist, mis oma väga

laia, kuni vasaku küljeni ulatuva esitükiga eriti kau- nilt mõjub.

61. Elegantne triibuline mantel, töötatud teises sihis uue- laadilise passe ja käistega. Väga nägusad on suured reväärid ja kinnis.
62. Väga praktiline kraeta mantel pehmest villa riidest, töötatud passe-vormis eest vaheliti käivate otstega ja viltu sisseõmmeldud taskutega.
63. Esimene ja tagumine viltu jaotus annavad lihtsale täpilisest või matt-krepist siidkleidile väga kunstipä- rase joone. Koos mantliga saame elegantse suvised komplee.

77

78

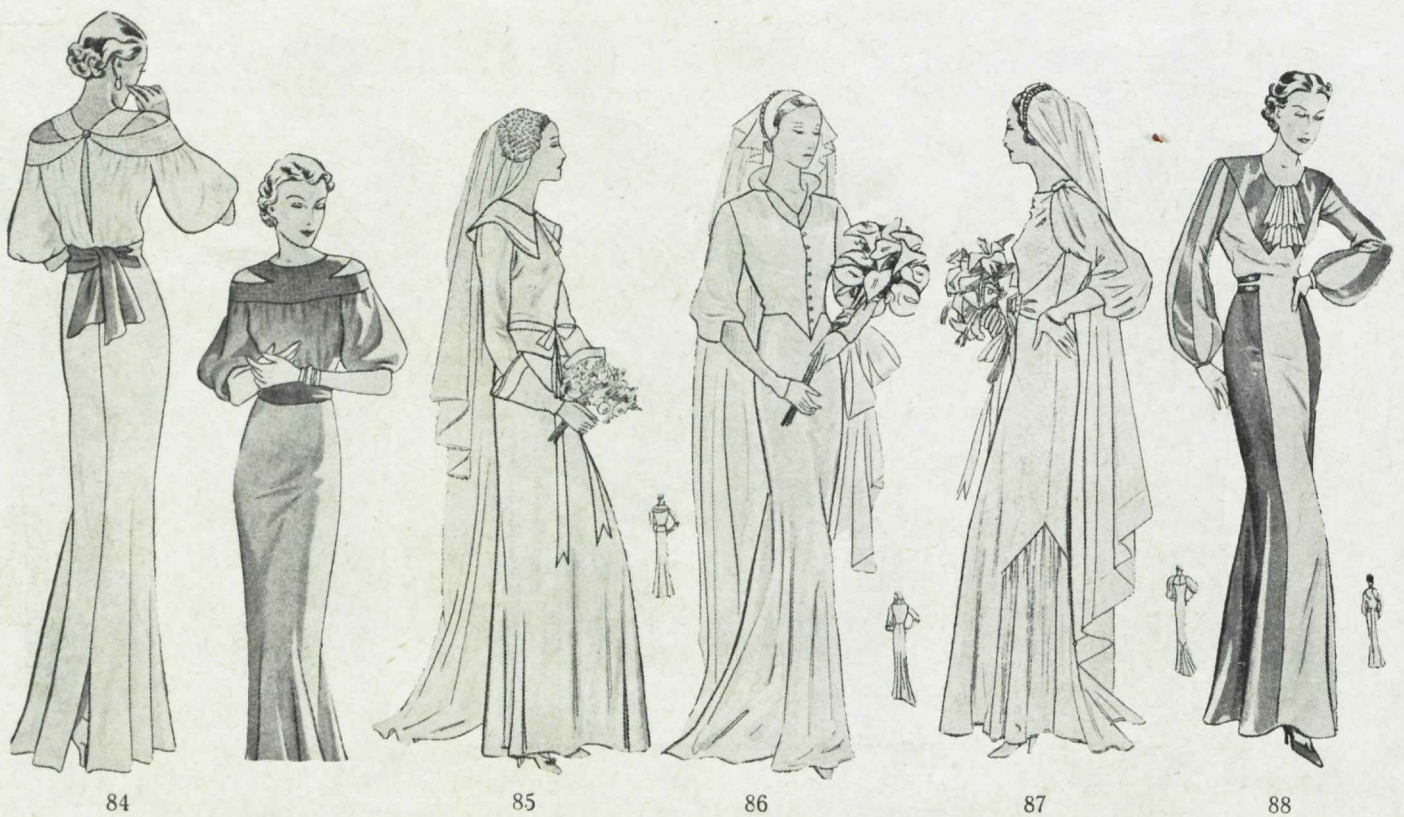
79

80

81

82

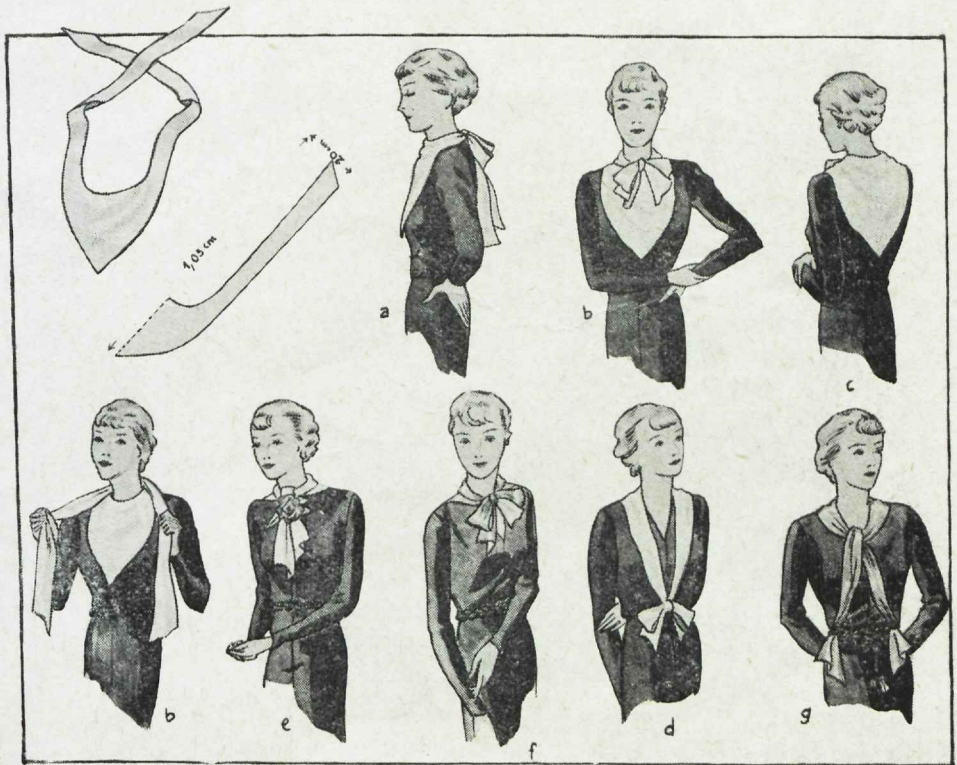
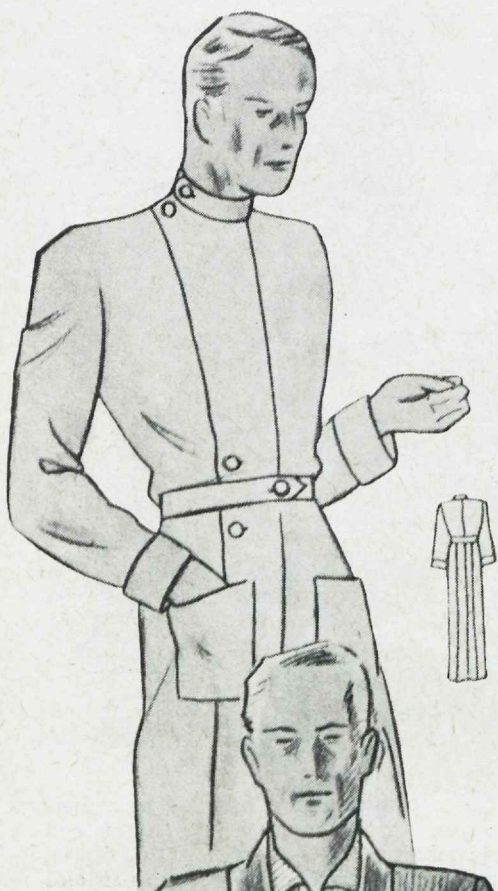
83

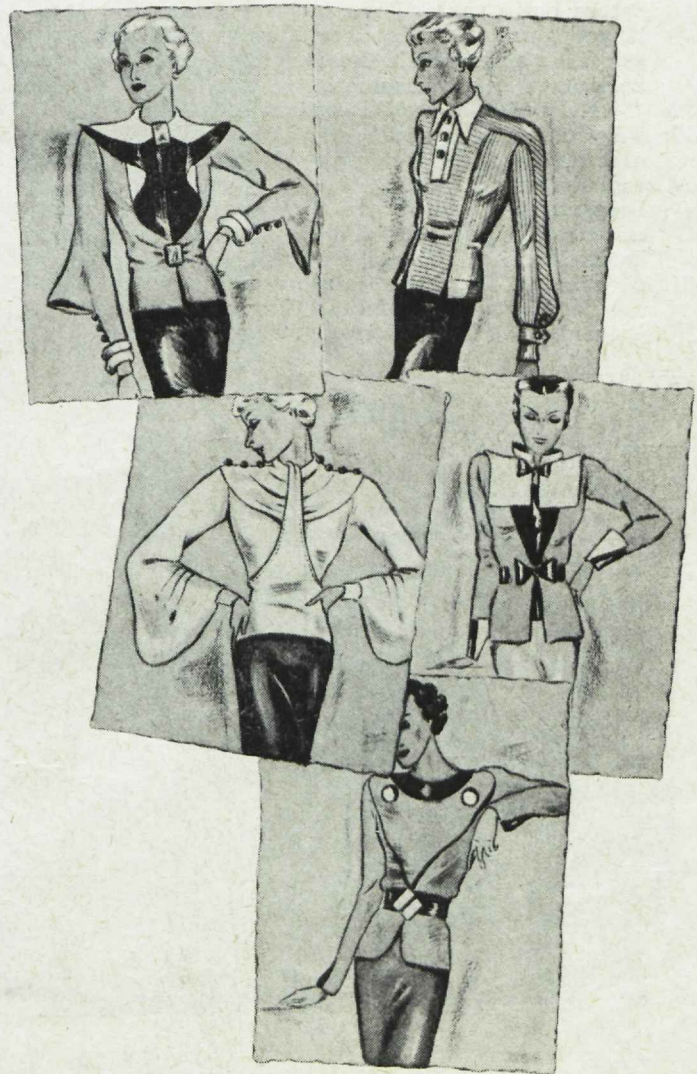
84. Eelpool toodud kleidi juure kuuluv lahtine mantel on sobiv ka iga teise suvekleidiga. Pehmelt langev krae on kanditud heledama materjaliga ja seotakse ees ilusaks seoseks.
85. Elegantne suvemantel peenest villariidest, mis sobiv kanda iga kleidi juures. Ilusad käised, kaunistatud nahaga ja seoskrae.
86. Suvine pealeõuna kleit poolkäistega, kergemast siidist, mattkrepist, või diagonaaliidest. Krae ja vöö seostega.

87. Villasest diagonaaliidest passe-kleit, mis töötatud erisihis jooksvate joontega, mõjub väga apartselt. Samuti võib töötada ka pikutijoonelisest materjalist.
88. Ilusalõikeline lai mantel villasest, mida võib kanda ka kevadel paksema villase kleidi juure.
89. Nägus mood kleidile või kostüümile peenemast villasest riidest. Krae ja kätsed valgest linasest läbitikutud laia äärega.
90. Nooruslik suvekleit ühevärvilisest ja täpilisest materjalist. Kasaki külglõhed on lõdvalt nõõritatud.

Kui omate lihtsa musta kleidi, siis on meeldivaks vahelduseks ilus valge krae, mida võib kanda väga mitmekesiselt, nagu näete juuresoleval pildil.

Mehele.

Öö ülikond mehele, uuelaadilise kinnise kraega. Väga mugav modell.

Väga ilus hommikukuub, paksemast materjalist sallkraega, milline on läikivast siidist, nagu kätsedki.

71. Lihtne kleit villasest või matt-krepist. Esiletõstev on läbi tõmmatud stepitud krae, mis nõõbitud kleidi külge. Võöl ilus pannal.
72. Elegantne komplee, mis koosneb heledast materjalist kleidist ja tumedamat tooni cape'ist. Kleidi kaunistused ees ja krae tumedamast materjalist.
73. See nägus kolmveerandmantel, kergest villasest riidest, on sobiv juuresolevale kui ka kõigile teistele suvekleitidele kui ta on valmistatud enam-vähem neutraaltoonis. Garnituuriks kinnised suured nõõpandlad ja käistel vahetatav riba kleidi materjalist.

Moodsaid mitmekesiseid pluuside moode eelmise aasta kostüümide värskendamiseks.

74. Nooruslik suvekleit kirjust materjalist.
75. Pealelõunakleit villasest või siidist, valge žaboo laadi-

94 95 96

- lise garnituuriga ees. Seelikul taga sissepandud osa ja soosikosad on plisseeritud.
76. Ilus kleit tumedamast materjalist, mis kimono varrukatega omab väga nägusa olajoone. Ülevalt tagasilangev garnituur, mis ilusa klipsiga kinnitatud, on esiosa õmbluse vahele õmmeldud. Seeliku osal ees kolm, taga kaks vastasvolti.
- 77—78 Kaks nägusat eest lahtikäivat kodu- või töökleiti.
79. Väga eelistatud modell pealelõunakleidile. Praegusajale tüüpiline kaelakaunistus ja kolmveerand pikad raglanvarrukad.
80. Elegantne pealelõuna mantel mustast raskest siidist, mis taotleb uut joont, kuid mitte niisugune, mis kaoks ühe hooaja kestel, vaid alati meeldiv kanda.
81. Moodne pealelõunakleit laiade varrukatega, mis õlgadel ja käerandmel rohkesti krousitud. Passe osa krousidega teeb tagant ringi. Tagant vöö koht läbi-

97 98 99 100

101 102 103

- lõigatud ja ülemine osa pluusitaoliselt külge krousitud. Taga passe osas nõopkinnis ja lai seotud vöö kaks korda ringi mähitud.
82. Nägus kleit valge siid-revääridega ees, mis kleidi värvi siidiga huvitavalt läbi stepitud. Moodsad kolmveerand varrukad ja väga omapärane seeliku esiosa.
83. Lihtne, ilus kleit stepitud öla- ja käistegarnituuriga. Ees peened voldid ja üleval ribaga kinnitatud lips.
84. Elegantne väike õhtukleit valgest või värvilisest georgette'ist. Ümberolev ümarik passe jätab ölad vabaks ja on kinnitatud tagant ilusa suure nõobiga. Seelik, alt hästi langev, on tagant veidi lõhestatud.
85. Lihtsalõikeline pruutkleit siidist, pitskrae ja käsittega.
86. Suursugune pruutkleit kreppsatäänist üles hoidva pitskrae ja pikkade manšettidega. Ees strass-nööbid.
87. Õrnast pitsmaterjalist töötatud pruutkleidil väärivad tähelepanu väga nägusad käised ja kaelalõige. Käised on õlgadel kokkuvõetud kristall-klipsidega, samuti vöö ees.
88. Väike õhtukleit krepp-satäänist, mis väga omapärselt töötatud läikivast ja matt poolest. Modell on eriti sobiv tüsedamatele daamidele.
89. Praktiline särkpluus volditud esiosaga ja siia juure kuuluv moodne seelik.
90. Elegantne pikk pluus, kimonoõikelistest varrukatega. Seelik ülevalt läbistepitud.
91. Õhtupluus pitsist, žaboolaadilise kraega. Siia juure lihtne seelik saledamale joonele. Külglõhestust võib kanda nõobitult ja lahtiselt.
92. Nooruslik passevormis pluus. Originaalne on saki-line kinnis, mida toonitavad ilusad galaliitnööbid. Sama huvitav on ka juurekuuluva seeliku esiosa.
93. Lihtne pitspluus huvitavate kimono-käistega. Vööga seelik on kitsastest osadest kokkuõmmeldud, mis tõstab esile saledat joont.
94. Printsessvormi taotleb hommikukleit lillelisest kretongist. Õmblused kanditud musta sametiga.
95. Elegantne hommikukleit helekollasest kreppsatäänist. Ilustuseks lilleline krae ja must samet kantideks ja ületõmmatavatele nõopidele.
96. Praktiline kodu- või magamispyjama heledavärvilisest pesusiidist või trikoliinist. Krae ja muud kaunistused tumedamat tooni materjalist.
- 97—103. Nägus valik mitmesuguseid moode lastele.

Kevadmustreid

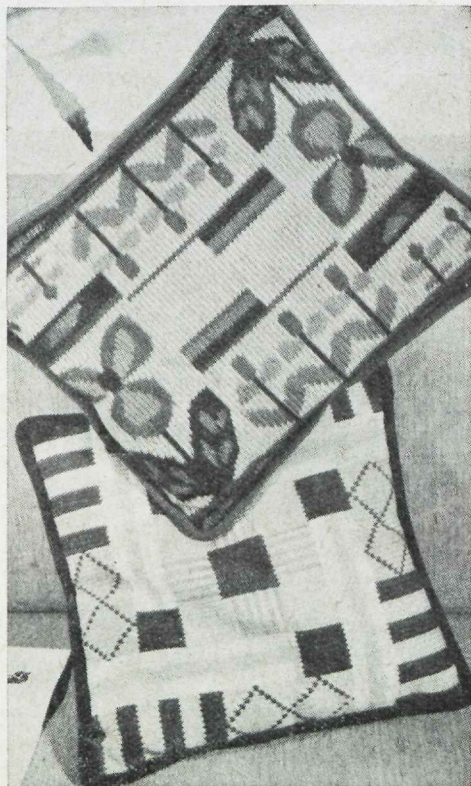
suures valikus soovitab kodumaa vabrikute riidekauplus

Hermann Rõivas Tallinnas, Estonia pst. 11, tel. 304-80

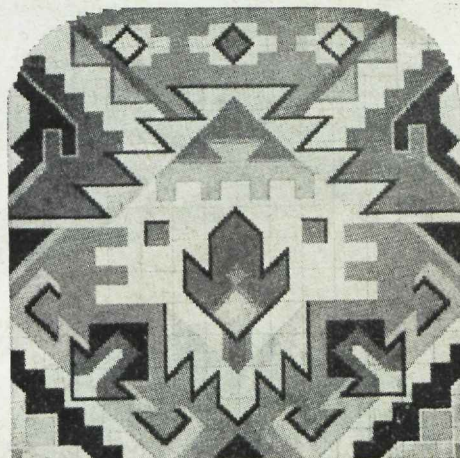
K Ä S I T Ö Ö

KAKS KEELIMPISTES ÖMMELDUD SOHVAPATJA.

Üks, nelinurkne, ruutudega keskel, on 55 sm külje pikkusega. Värvid: orange, roheline, punane, helebeež ja pruun. Teine padi on 52×62 sm suur. Värvid on: 2 beeži, punast, roheline ja pruun.

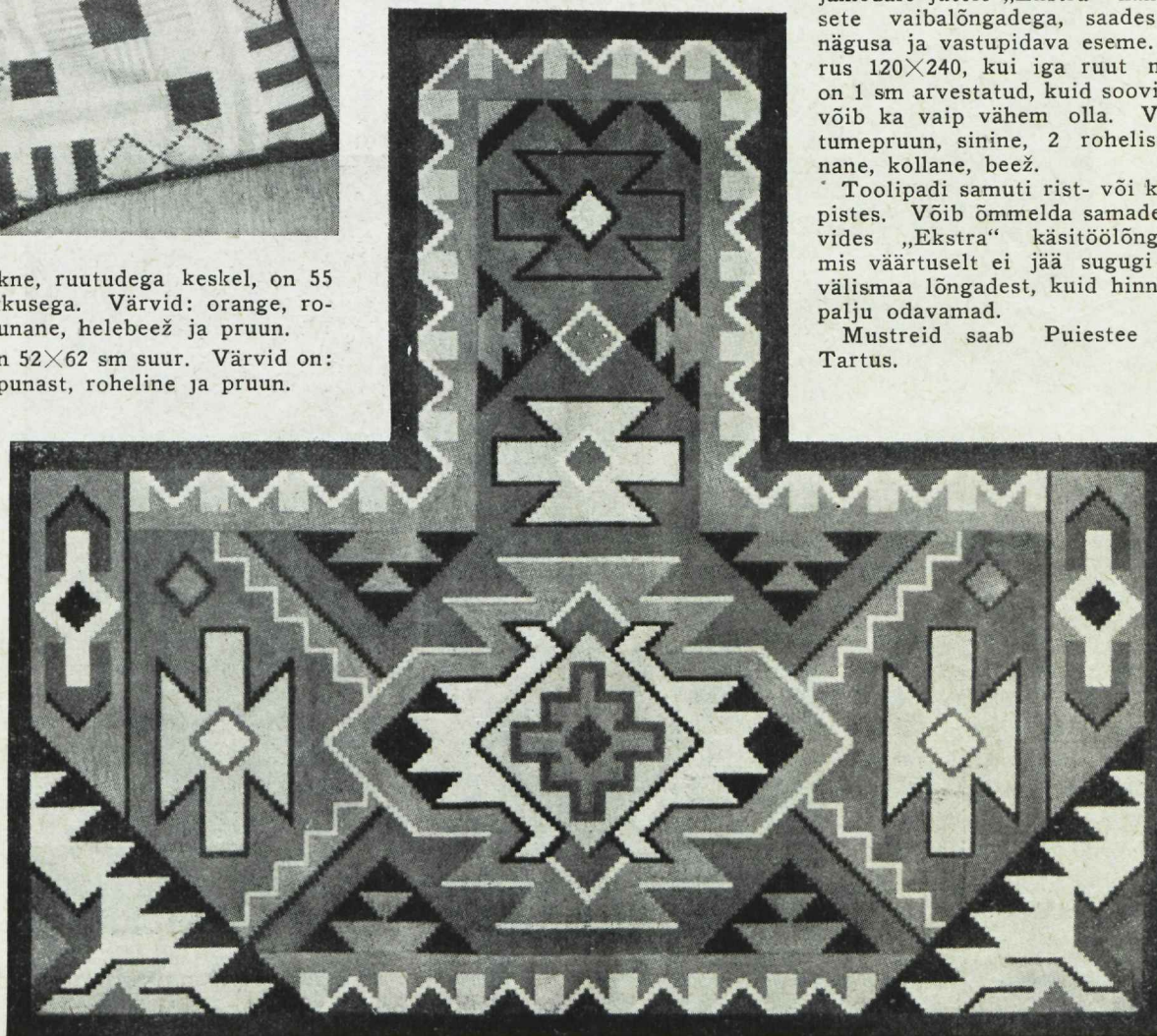
MOODNE KIRJUTISLAUA VAIP.

Moodne vaip kirjutislaua ette asetamiseks ja sobiv padi toolile. Vaipa võib ömmelda rist- või keelimpistes jämedale jutele „Ekstra“ kahekordsete vaibalõngadega, saades väga nägusa ja vastupidava eseme. Suurus 120×240, kui iga ruut mustriks on 1 sm arvestatud, kuid soovikorral võib ka vaip vähem olla. Värvid: tumepruun, sinine, 2 rohelist, punane, kollane, beež.

Toolipadi samuti rist- või keelimpistes. Võib ömmelda samades värvides „Ekstra“ käsitöölõngadega, mis väärtuselt ei jää sugugi maha välismaa lõngadest, kuid hinnalt on palju odavamad.

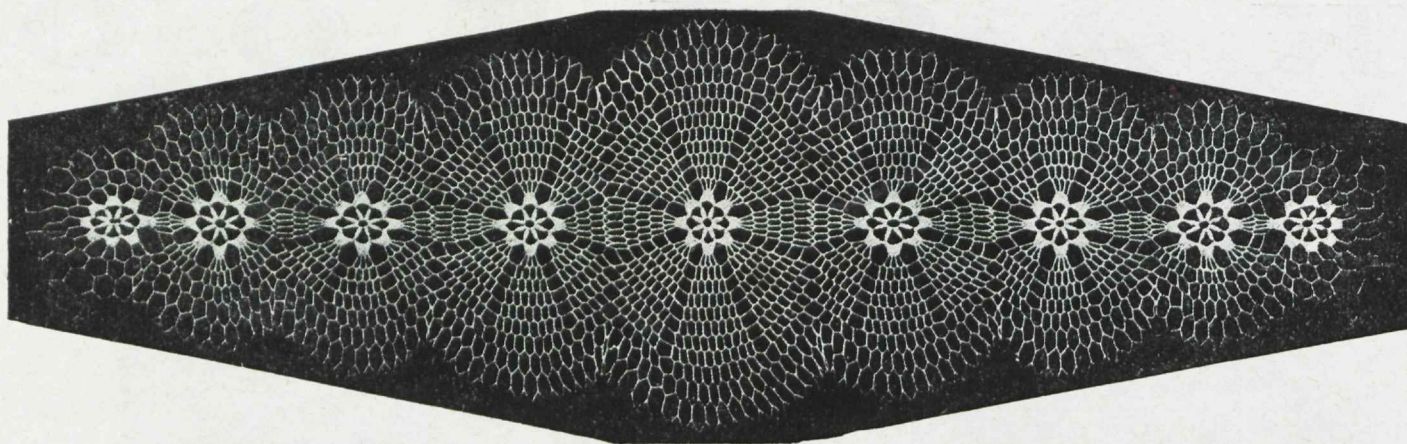
Mustreid saab Puiestee 51—2, Tartus.

Moodsaid mantliriideid

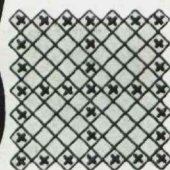
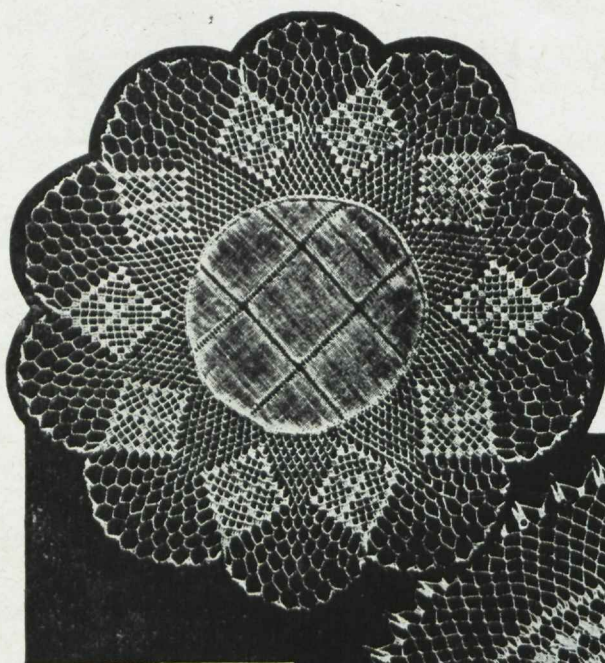
soovitab

Narva Kalevi Manufaktuur

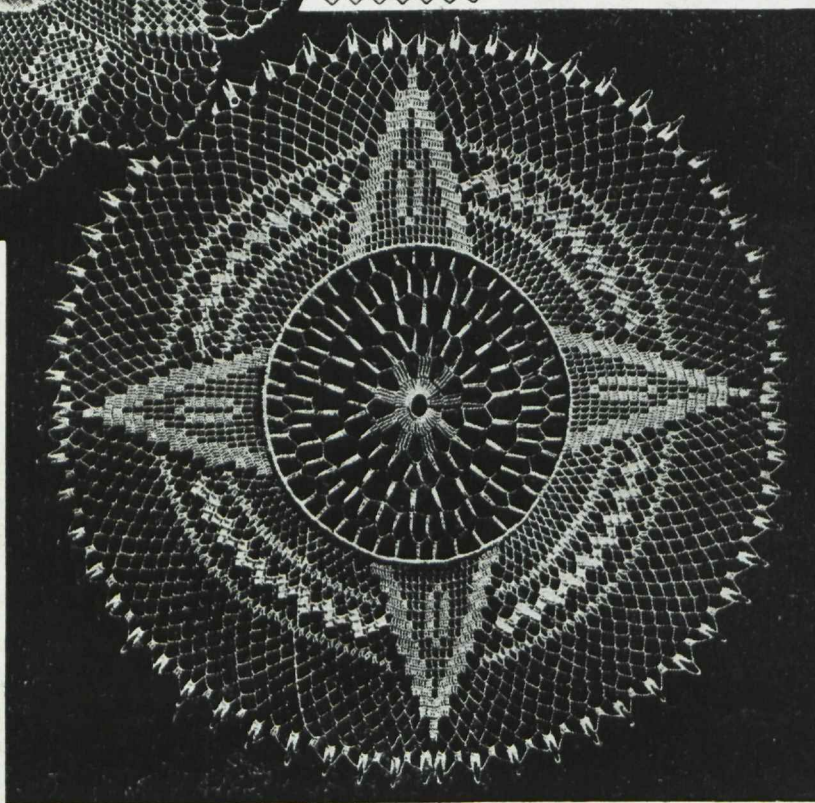

Pildil olev õrn linik on heegeldatud läikenii nr. 80. Liniku pikkus 72 sm ja laius kõige laiemast kohast 21 sm.

Esiteks heegeldatakse 9 üksikut tähte ühes osa ringidega (keskmisel 5 ringi, järgm. alati vähem). Ühendatakse (ühenduskohad on pildil näha). Siis heegeldatakse juba ringi ümber kogu liniku.

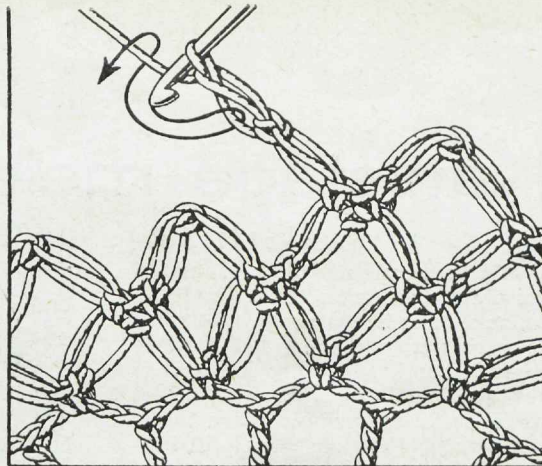
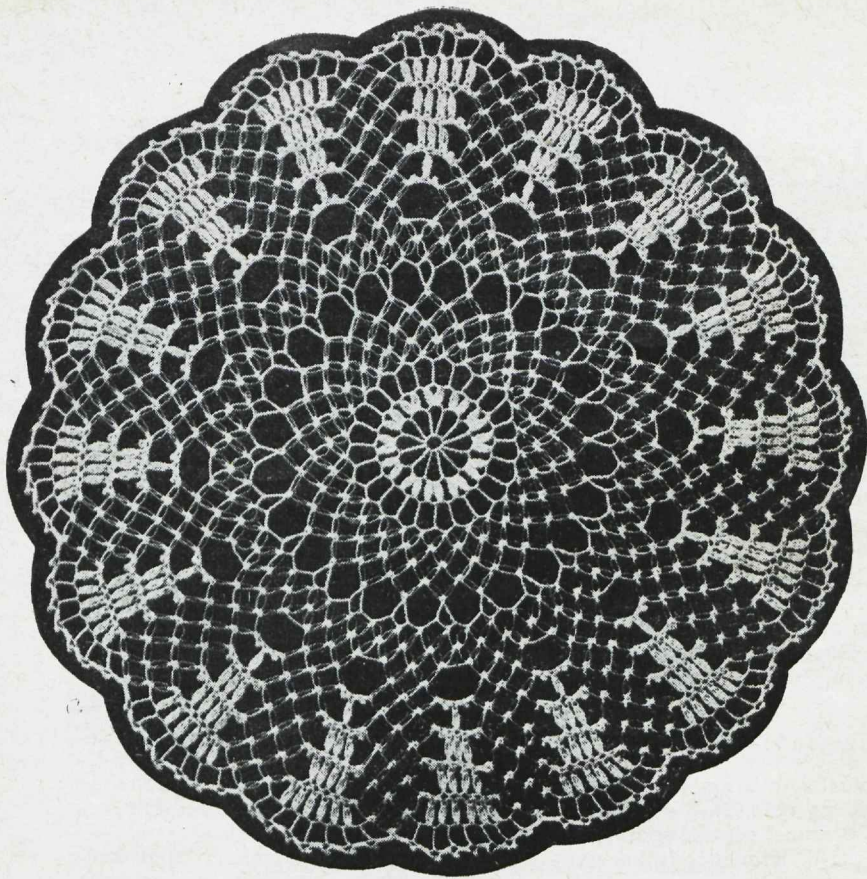
Väike linake, heegeldatud piludega kaunistatud markiset ringi ümber läikenii nr. 200.

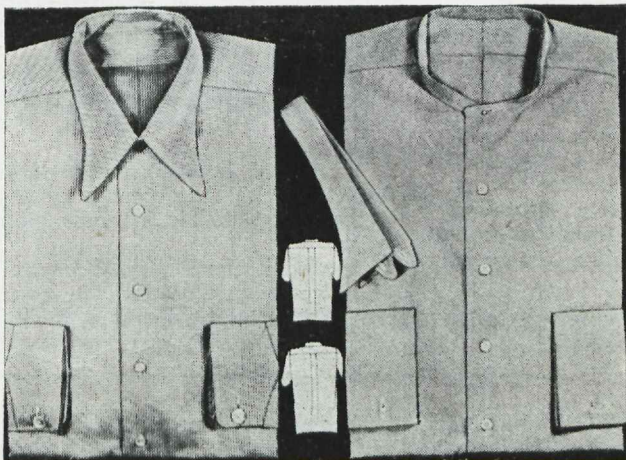
Nägus heegeldatud lina läikenii nr. 200. Lina alustatakse 15 õhusilmalise ringiga. Kui soovitakse suuremat linakest, siis võib keskmises osas hõredaid ringe rohkem heegeldada ja teravikkude juures iga kahe asemel kolm ringi, mis järgu-kaupa kitsamaks lähevad.

Iga naine

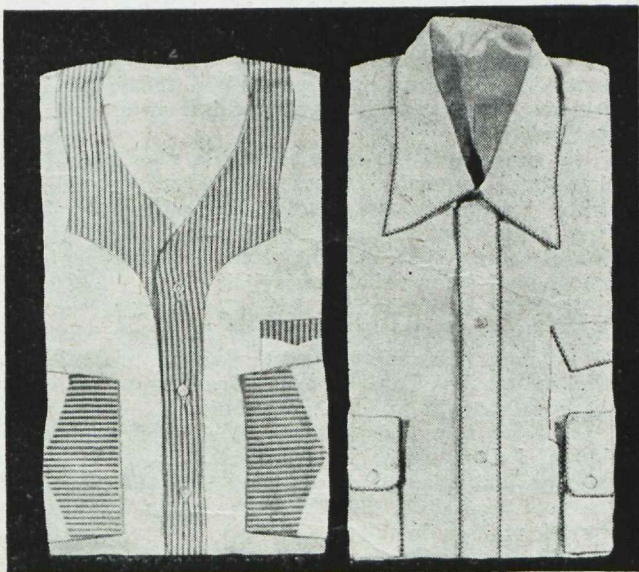
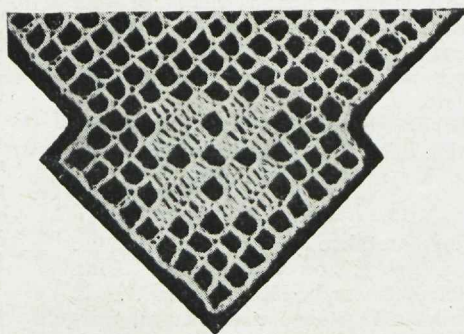
ostab omale Eesti Kirjanikkude Liidu raamatute loterii piletit, et alust panna oma raamatukogule.

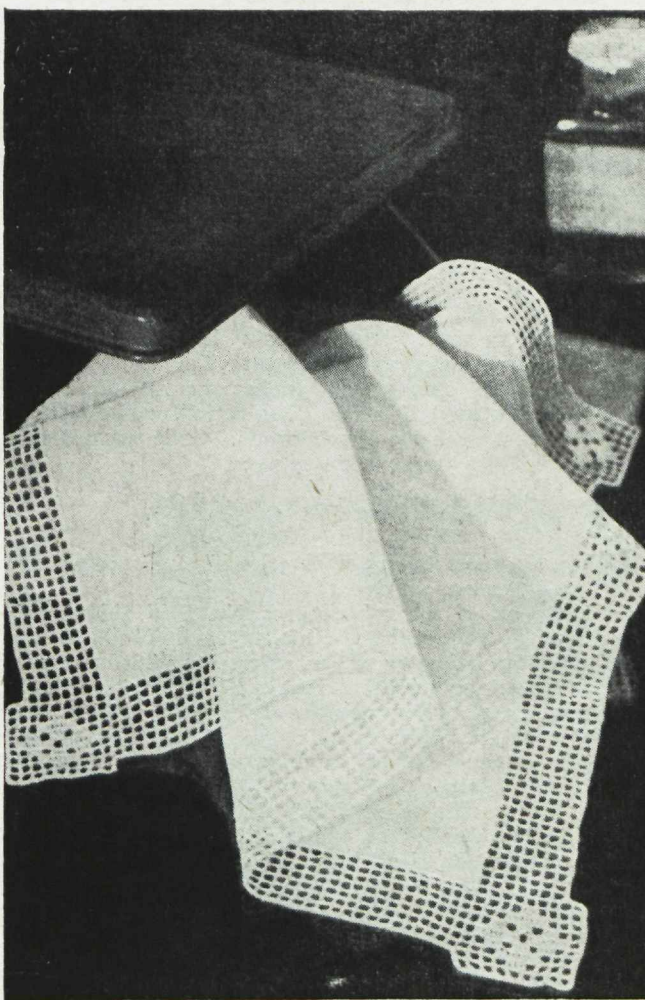
Heegeldatud linakene, läikenii nr. 80 või 100. Tööproov pildil kõrval.

Kaks päevasärki. Üks külgeõmmeldud krae ja huvitavate nurgeliste manšettidega, teine lahtise krae ja külgenööbitavate manšettidega.

Väga ilusad on juuresoleval pildil olevad öösärgid. Üks kaunistatud triibulise riidega, teine kitsa pesupaelaga.

Lihne lai äärepits taskurätile. Nurgas väike tärnike.

Katsetage meie köögiga:

1. Keedetud soolaliha.

Võetakse pehme tükk soolatud veiseliha, leotatakse 1—2 tundi ja pannakse siis keeva veega tulele, nii et vesi parajasti liha katab. Aetakse ruttu keema ning keedetakse siis väiksemal tulel kaane all (2—3 tundi) kuni liha pehme. Liha tõstetakse välja, lõigatakse ristipidi kiudu õhukesteks viiludeks. Antakse kartulipudru ja sinepi- või mädarõikakastmega lauale.

2. Sinepikaste soolaliha juurde.

2 supilusikatäit võid sulatatakse kastrulis, lisatakse 2 spl. täit jahu ja hõõrutakse siledaks. Selle järele kallatakse vähehaaval tublisti segades, et jahu tükki ei jääks, niipalju lihaleent või keeva vett, et paras tummine kaste saab. See lastakse 5—10 minutit keeda, lisatakse siis maitse järele sinepit ja 1 spl. hapukoort. Sellejärele keedetakse veel kord läbi ja antakse liha juurde lauale.

Sinepi asemel võib paar supilusikatäit mädarõigast kastmesse panna, aga siis mitte enam keeta.

3. Värske räime pasteet.

Puhastatakse ½ kg räimi nii, et ka selgroog on eemaldatud. Liha aetakse 2 korda läbi masina. Paja põhjas sulatatakse veidi rasva, milles küpsetatakse sibulalõigud läbi. Sellejärele lisatakse sinna kalaliha. Keedetakse alaliselt liigutades 15—20 min. Enne tulelt võtmist lisatakse veidi pipart, soola ja lahtiklopitud muna. Jahtunult ilustatakse sidruniga. Süüakse võileival.

4. Keedetud ja ilustatud haug.

Selleks võetakse keskmise suurusega haug. Kala pestakse, sisikond võetakse välja ja pannakse soomustega vette keema, kuhu lisatud mõni pipra- ja vürtsitera, loorberileht, soola ja vähe äädikat. Keedetakse tasasel tulel pehmeks, võetakse siis leemest välja ning võetakse nahk ühes soomustega maha.

Kaste jaoks võetakse 1 kl. vahukoort või värsket hapukoort, äädikat, sinepit, soola. Koor lüüakse vahule ja lisatakse maitseained hulka ning valatakse sellega jahtunud kala üle. Ilustatakse kõvakskeedetud muna- ja sidrunilõikudega.

5. Vasikaliha rullid.

Selleks võetakse 1 kg keenud vasikaliha, 200 gr võid, 2—3 supil. täit hapukoort, 3 muna, pipart, soola, rohelist peterselli. Küpsetamiseks umbes 1 kg rasva.

Liha aetakse 2 korda läbi lihamasina, lisatakse sulavõi, hapukoort, maitseained (petersellilehed hästi peeneks hakitult) ja segatakse muna-kollased hulka. Segust vormitakse käte vahel piklikud rullid, kastetakse enne klopitud munasse, siis riivleivasse (tambitud ja sõelutud saiakuivikud) ja küpsetatakse rasvas helepruuniks. Sellejärele seatakse nad ilusasti vaagnale, kaunistatakse sidruniviilude ja roheline peterselliga.

Hea koore- või tomatikaste antakse eraldi kannus juurde.

Hea nõu on kallis

Alumiiniumist kööginõud muutuvad peaaegu uuteks, kui neis keedetakse raparberit.

Roostetunud plekknõusid puhastatakse tomatimahla.

Soolast suppi saab muuta magedamaks, kui sinna hulka panna tooreid kartulilõike. Enne lauale toomist peab nad muidugi välja korjama.

Et rasva kuumalt supilt kõrvaldada, kurnatagu supp läbi puhta riide, mis enne seda on kastetud külma vette.

Aedvili keeb ruttu pehmeks, kui lisatakse keeduveele veidi naatronit.

Närbunud aedvili muutub jälle ilusaks, kui teda hoitakse 1 tund külmas vees, millele on lisatud veidi äädikat või sidrunimahla.

Lillkapsas jääb ilusaks valgeks, kui keeduveele lisatakse ½ tassi piima iga 2. liitri vee kohta.

Spinat ja teised rohelised aedviljad säilitavad oma ilusa rohelise värvi, kui neid keedetakse lahtises keedunõus.

Värskete kartulite koor tuleb kergemini maha, kui neid 10 minutit soolavees hoitakse.

Praetud kartulid muutuvad pruuniks, kui neile enne praadimist vähe jahu peale raputada.

Vanad kartulid maitsevad palju paremini ja ei muutu keetes sinisteks, kui keeduvee hulka lisada äädikat.

Külmanud kartulid muutuvad jälle tarvitamiseksõbulikkudeks, kui neile lõigata ring ümber ja hoida külmas vees.

Muna ei lähe keetes lõhki, kui ta on enne seda hoitud külmas vees või on tehtud talle peenikese õmblusenõelaga otsa auk.

TEIE KÜSITE — MEIE VASTAME

Lugeja F. R.

Abinõu rasvaste juuste vastu leiata käesolevast numbrist. Iuukse kasvu kiirus on väga individuaalne, oleneb peanaha omadusist. Juukse kasvatamiseks on rohukauplustes müügil n. n. „Cholestin“, millega tuleb peale pesemist peanahk sissehõõruda. Selle asemel võib aga tarvitada ka järgmist retsepti:

Rp.

Sulf. praecipit. 5,0

Vasel. flav. 50,0.

Peanahk peale pesemist harjaga hästi sissehõõruda.

Vastuseks „Hellale“:

Nähtavasti ei saa rohtudega palju Teid aidata, rohkem tagajärgi Teie saavutate, kui oma tahtejõudu tõstate. Kui ise sellega hakkama ei saa, siis peate pöörduma arsti poole, kes Teile näpunäiteid annab. Oma igapäevast tööd katsuge jätkata. Tingimata teiste hulgas viibida, sest üksiolek tuletab Teile meelde Teie üleelamusi ja teeb Teie vanad haavad uuesti tundlikuks. Dr. B.

Vastus lugeja X-le:

Kopsudega nähtavasti Teil tõsisemat viga karta ei ole, kuid olete õrn külma vastu, mille tagajärjel on tekkinud bronhiit. Kuid siiski on veel kord soovitatav pöörduda arsti poole. Rõhatised tekivad sageli seedimise korruptusest.

Vastuseks „Tiiule“:

Kirjeldatud nähted peavad tingimata arsti poolt korralikult selgitatama, sest muidu võib esile kerkinud

häda krooniliseks ja suurema vaevaga ravitavaks kujuneda. Näonahal olevad vistrikud on sageli tingitud sugunäärmete tegevuse häiretest, asjaolu, mis jällegi asjatundja nõuannet vajab. Dr. K. K.

KAKAO

Kakao on jook, mida välismaal väga palju juuakse, kuna ta on eriti toitev ja kergelt valmistatav.

Paljud teadusemehed on kirjutanud tema, kui tervele ühe kasulikuma ning vajalikuma joogi üle suuri raamatuid. Eriti soovitatakse kõikjal teda anda lastele, kuna just lapse noor kasvav organism vajab seda kosutavat jooki.

Et oma lugejaskonnale soovitada ning anda õpetust kakao-joogi valmistamiseks, pöördusime suurima ning vanima kakao-tööstuse a./s. A. Brandmanni poole selgituse saamiseks, kuidas just oleks selle joogi õige valmistamiseviis. A./s. A. Brandmanni poolt saime allpool toodud kaks valmistamisviisi:

1) 1—2 teelusikatäit kakaod, segatud suhkruga maitse järgi, panna klaasi või tassi ja segada vähesee või piimaga paksuks masseks. Saadud massele kohe peale kallata kas kuuma piima (soovitavam) või keeva vett, hästi segada ja jook on valmis.

2) Kõik nagu eelminegi, kuid keev piim lasta veidi jahtuda, kallata paks kakao-masse sisse, lisaks veel suhkruga läbihõõrutud mõned munakollased sisse kallata ja munavalge vahule löödult peale valada. Saadud jook on eriti maitsev ja toitev.

A./s. A. Brandmanni poolt juhiti meie tähelepanu sellele, et igal a./s. A. Brandmanni kakao-pakendil leidub kakao valmistamiseõpetus.

„MARET“ ilmub kord kuus. — Tellimishinnad: 12 kuud Kr. 3.50, 6 kuud Kr. 1.80, 3 kuud Kr. 0.90, üksiknumber 35 senti. — Kuulutusehinnad kaantel: viimane välimine külj Kr. 120.—, seesmised à Kr. 100.—, tekstis 1 mm üle lehekülje 25 snt., tekstikirjaga 30 snt. Kuulutajatele võimaldatakse koha valik võimaluste piires. Kuulutuste väljatöötamisele ja viimistlemisele pannakse erilist rõhku. — Väljaandjad: V. Kask ja R. Puusepp. Aadress: Tartu, postk. 22. Asjaajaja-väljaandja aadr.: Tartu, Elva 15, tel. 6-20. — Vastutav toimetaja: R. Puusepp, Puiestee 51—2. Posti jooksev arve nr. 2201. — K.-Ü. „Postimehe“ trükk, Tartus, 15. märtsil 1935. a.

Peenemaid tualettseepe

„Veronika“ NARZISS-SEEP!

KÕIKI VAJALIKKE
TARBEID OSTKE K.M. ST
VENN. PRÜÜS
KAUBAHOOVIS 20-21
TEL. 12-92

Teadaanne

Mareti tellijale:

Need lugupeetud tellijad, kes senini „Maret“ nr. 1 veel saanud pole, saavad puuduva numbri aprilli alul, mil ilmub esimese numbri kolmas trükk. Kõiki tellijaid palume lahkesti esimese numbri väljasaatmisel tekinud viivitust vabandada. Teiste numbrite väljasaatmisel takistusi ei teki.

MARETI TALITUS.

Üle 25-aastase asjatundl. ja praktiliste katsete tulemus on, et parima pesu hoidmise ja ideaalse puhtuse saavutate **magister W. Wieckmanni** pesupulbriga

Seadusl. kaitstud kaubamärk.

LUMIWALG

Ka söögi- ja kööginõud ja rasvased ning mustad käed saab imestamisväärt puhtaks. Pange tähele, et igal pakil oleks peal magister W. Wieckmann'i nimi ja kaubamärk.

TEID RAHULDAVAD
TÄIELIKULT JALANÕUD
UNION

Just see õpi
mu ammune
soov

SINGER

Elegantset pesu
ja nukei soovitab
MOE, PUDU- JA PESUÄRI
VENNAD
Lenn 2
KAUBAHOOV

Villa- ja
värvitööstus

TARTUS, NARVA TÄN. 31, TELEFON 10-07.

„EKSTRA“ A. Träss

OSAKOND: TALLINNAS, SUUR TARTU MAANTEE 8.

Aris on mügil hea kodukoetud villane riie, villane lõng, käsitöö lõng ning erilist tähelepanuväärivad kodumaa vaibalõngad igas värvis.

Nõudke ainult kõrgeväärtuslikku auhin-
dadega kroonitud

„MELANGE“ kohvi

Saadaval üle Eesti

Tööstus ja Iadu Tartu, Aia 32. Tel. 1-76

Moodsam, täielikum ja odavam
DAAMIDE JA HÄRRADE JUUKSE-
TÖÖSTUSE ÄRI

Tartus, Kõüni t. 3, tel. 6-60

Ainukesed originaal ilma elektrita
Grieser kestev-auruloki aparaadid,
eht Grieser kemikaalid ja kauane
praktika tagavad töö võistlemata hää-
duse. Pole leiutatud veel kestvus-
loki aparaati, mis ületaks originaal
ilma elektrita GRIESER kestvusloki

aparaadi võimed. Lokkide kestvus garanteerit. 8—10 kuud.
Austusega **J. LUKSEP** · Diplom. coiffeur, meister.

2

miljonit

maksa b

VANEMUINE

iga pileti eest, kui

lõpploosimist

ei peeta

1. aprillil s. a.

ESTO-MUUSIKA * TALLINN * VIRU 2 * PEALADU

EESTI UUDISPALAD

Bariton Artur Rinne lauluga (eesti keeles)

2119. KOHVIKUS SEAL VÄIKSES — Tango	K. Vacek
L ÖTSMOONIKA VALSS	V. Richartz
2120. MUSILASVERI — Tango	V. Meisel
VANA VOKK — Foks	B. Hill
2121. AHOI! — Tango helifilmist „La Paloma“	V. Meisel
KESK ÖITSAID LILLI — Valss	J. S. Zamečnik
2122. MULGI POLKA	P. Tammeveski
METS MÜHISEB — Valss	—
2123. MURU POLKA	P. Tammeveski
KUI ROOSID ÖITSEND — Valss	—
2124. LAKA POLKA	A. Siirak
MALLE REINLENDER	P. Tammeveski

Nõudke nimega

„AIPS“

Kvaliteet

s u k k e
ja sokke

SUKA JA
TRIKOOTÖÖSTUS

A. J. POLESCHUK

Tallinn, Tondi tee nr. 27 · Telef. 460-89

BONA
PARIM TAIMEVÕI

Avatud tellimiste vastuvõtmine

RAHVARAAMATU 1935. a. peale.
RAHVARAAMATUT ilmub 6 numbrit aastas.
RAHVARAAMATU tellimishind on: aastas Kr. 450,
poolaastas Kr. 225. Üksiknumber Kr. 1.
RAHVARAAMATU seerias avaldatakse ainult algupä-
raseid teoseid: romaane, novelle, jutustusi, näi-
dendeid, populaarteaduslikke töid, luuletusi jne.
RAHVARAAMATU peale võetakse tellimisi vastu kõi-
gis postkontorites.

Ilmus RAHVA-
RAAMAT Nr. 1 **J. Vahtra „LAANE KURUS“**
Autori illustratsioonid. H. Mugasto kaas. Hind Kr. 1.

Ostutellimised tulevad adresseerida:

O.-Ü. „NOOR-EESTI KIRJASTUS“
Tartus, Gustav-Adolfi tän. 11. Posti jooksev arve 22-32.

Nivea-Kreem
karbid
Kr -30-120
tuubid
Kr -60-80

Peegel ütleb: **NIVEA**

Ikka Nivea! Järjekindel teadlik naharavi Niveo kreemi või õliga võimaldab õrna noorusvärske jume. Eriti sportivad naised, kelle nahk ülepingutatud alalisest päikesest, tuules ja vees viibimisest, hindavad Nivead kui head nahakaitsevahendit. Nivea muudab nahkkoe vastupanuvõimeliseks ja elastseks. Niveas leiduv Euceriit tungib nahasse, puhastab teda ja annab talle sammetise jume ja noorusliku karguse.

Iga „Mareti“ lugeja saab hinnata NIVEA-kreemi proovi.

Jälgige seletust „Mareti“ vahel olevalt kuupongiga varustatud lehelt.

Valmistaja VERNER MEHKS, Tallinn, Vene tän. 19, telefon 455-38.

Suurim rõõm perenaisele
on vaba pühapäev.

Sellepärast kutsub tähepanelik abielumees pühapäeval oma eluseltsilise

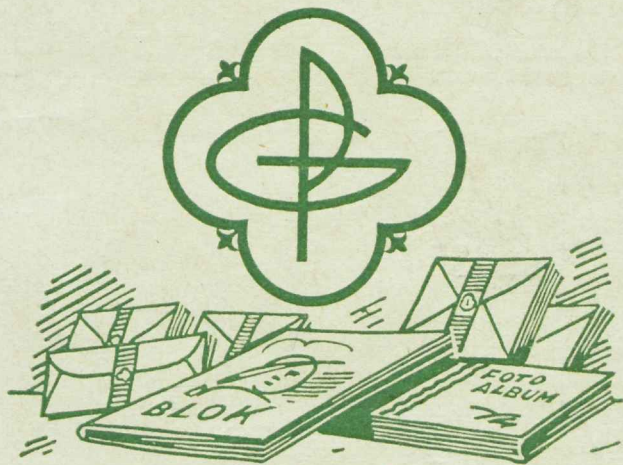
restoran

„Astoria“

(Tallinnas) lõunatama. Häa söögi ja meeleolu eest on sääl juba hoolitsenud

pr. M. SIIG.

PABERIKAUP SELLE MÄRGIGA

on kvaliteet kaup

G. PIHLAKAS

TALLINN-VAKSALI PST. 2

Kondiitri äri **J. LILL**

TARTUS, RIIA TÄN. 11, TELEFON 9-46

Pühiks šokolaadi asju.

Alati uudiseid

Eelseisvaks hooajaks
juba kohale jõudnud erimoodsad

kevadmantliriided
ja kirjud siidiriided

nagu **satin chine, crêpe-marocaine, crêpe-velour**

ja kirjud

originaal inglisisuveriided

Organdie Coffré, grenadine läbikootud ja tikitud, **markisetid** ja palju teisi **uudiseid.**

M. Jänese suuräri

Tartus, Kaubahoov 9-10-11-12, kõnetr. 5-91. Asut. 1899. a.

Kevadrõustüüme

SOBIVAIK RIIDEIK
VALMISTAB SUURES VALIKUS

A.S.

=RAUANIIT=

TALLINN-PÕHJA PUIESTEE 7